

Obsah

Kronika	
Jarní voda I. – Ploučnice.....	3
Jarní voda II. – Otava	5
Jarní sraz.....	7
Tábor	9
Podzimní voda I. – Vltava	24
Podzimní voda II. – Vltava	25
Podzimní sraz	26
Podzimní tábor na Provodíně.....	27
Oddílová výprava do Borku	31
Pražská 100.....	33
Zimní tábor na Libíně.....	34
Pololetky v Desné	41
Otevírání studánek.....	42
Velikonoce.....	43
Jarní voda I. – Ohře.....	47
Jarní voda II. – Ohře	49

Editorial

Toto číslo ŠUPu se vám dostane do rukou přesně rok po čísle předchozím, na letním táboře. Je to tak dlouho, že mnozí z vás již nejspíš zcela zapomněli, že nějaký oddílový časopis vůbec existuje. Vinu na tomto zpoždění nese liknavá redakce, ale přiznejme si to, také nepřilíš velká ochota většiny ostatních dodávat včas zápisy z akcí a jiný obsah časopisu. Všem, kteří svými příspěvky pomohli 42. číslo konečně vydat patří velký dík.

Neváhejte a pište svoje zážitky z výprav, posílejte nám jiné zajímavosti, vše rádi otiskneme!

Těšíme se na viděnou na Kecu první úterý po prázdninách – 1. 9. 2009 od 17h v klubovně! *redakce*

25. dubna 2009: ŠUP byl u toho, když si Hroch a Všetečka řekli ano

Jarní voda I. – Ploučnice

30. dubna – 4. května 2008

Nezřízená touha po dobrodružství nás vedla k rozhodnutí zkusit něco nového a vyrazit na Ploučnici. Vyjeli jsme ve středu odpoledne postupně autobusem z Prahy do České Lípy a pak již téměř společně do Noviny pod Ralskem (nádraží se ale jmenuje Velký Grunov, a to paní nádražní mátl). Dorazili jsme ještě za světla a pak jsme šli přes vesnici hledat nocležiště někde mezi Novinami a Stráží. Za přibývajícího šera jsme pobíhali v průmyslové krajině (všude vedly trubky, kterými pumpují do země kyselinu sírovou a pak ji, obohacenou uranem, zase sajou ven) mezi rybníčky / odkalovacími nádržemi a hledali místo na spaní. Nakonec jsme se ubydlili přímo u Ploučnice velké jako Botič v období sucha. Kule s loděma přijel síce večer / v noci, ale už nás nenašel (nepodařilo se jim autem proniknout do střezené krajiny), a tak spali kus proti proudu, přímo pod Stráží.

Ráno přšelo, a tak se nikomu nechtělo ven, natož hledat loď (o Kulem ani nemluvě). Ale nakonec jsme vyrazili a po zmatečném běhání po silnicích jsme je i našli a sjeli s loděma k tábořišti. To už začínal celkem pěkný den. Po chvíli plavby jsme dorazili k pověstné průrvě Ploučnice, tedy uměle vyhloubenému středověkému říčnímu tunelu. Je to místo silně romantické, a tak jsme ho důkladně zkoumali zevně i zevnitř. Po obědě jsme projeli vsí (Noviny pod Ralskem) a mířili dost rychle tekoucím a zčásti regulovaným řečištěm k Mimonu. Cestou bylo pár malých jízdků, které by ovšem za větší vody dělaly problémy (nešlo u nich moc zastavit). V Mimonu jsme si dali sváču a pak jsme pokračovali ještě pár kiláků pod soutok Ploučnice a Ploučnice, k opuštěnému železničnímu mostu na kraji lesů Zdaravášových. Utábořili jsme se a pak jsme šli zkontrolovat blízké Hradčanské letiště – je to rozsáhlý a téměř opuštěný areál posetý betonovými hangáry.

Hroch s Komárem se blíží k Mimonu

ry a plastovými trubkami, kterými se čerpá (a pak čistí) podzemní voda kontaminovaná ropnými látkami (síť trubek je hustá, velikost ok je cca 3–4 m, takže jich tam jsou desítky kilometrů).

Páteční dopoledne bylo pošmourné, občas mírně sprchlo. Řeka tekla opuštěnou krajinou a samými vrbičkami (kotrčnický dost náročný) a vše to vypadalo depresivně. Takže nikdo nechápal, proč se Hyp koupe (i s lodí). Někde u Borečku (most) jsme v poledne přibrali Pláče s Vávrou. Nevědno, ba deštivo trvalo i odpoledne, a tak jsme tábořiště vyhlíželi nedočkavě. Sje-li jsme až na známé místo pod Hradčany a vyspali se v lese (večer pršet přestalo, a tak po převlečení a u ohně bylo celkem příjemně).

V sobotu ráno jsme za, už příjemného, počasí vyrazili směrem Brenenskému mlýnu. Řeka byla celkem klidná a lehce plynula lukami. Jez nad mlýnem pak byl pro každého překvapením – vykoul těsně za zatáčkou a do šlajsný se muselo hodně zostra. Ale byl to pěkný cvičný sjezd. Řeka

pak pokračovala neuvěřitelnými meandr – loukami a lesíky, které byly cca půl metru nad hladinou a tedy značně podmáčené. Ač jsme už měli zájem, nebylo kde spát a z neustálého zatáčení se nám motala hlava. Posun vpřed se přitom odehrával velmi zvolna (chcete-li zvědět, co je to meandr, jeďte na Ploučnici). Nakonec jsme našli útočiště na pravém břehu, kousek před Žizníkovem, v sousedství zrušené železniční trati. Byl to už téměř rekreační areál České Lípy a bývalou železnici, nyní vyasfaltovanou, používaly davы rekreatantů k jízdě na kolech a bruslení. Ale my se nechal vyrušovat.

V neděli ráno jsme nasedli do lodí a dokončili plavbu meandry až do Lípy, už to nebylo tak daleko. Za sportovní výkon jsme byli odměněni sluníčkem (to pak vyvolalo vodní bitvu při přistávání) a celkem pohodovým odjezdem domů. Lodě jsme téhož dne odváželi – a následně převáželi přes celou republiku. Možná bychom mohli plánovat s větším rozmyslem :-)).

Tatouch

Věšák a Pat v průrvě Ploučnice za Ralskem

Jarní voda II. – Otava

7. – 11. května 2008

Na druhou vodu jsme se rozhodli jet někam, kde nás nebudou popadné větve vytahovat z lodí, jak tomu bylo na Ploučnici. Otava byla optimální volbou. Nebyla zde povodeň, ale vody bylo dost. Cestu nám opět zpříjemnil autobus ze Sušice. Do malého autobusu nebylo možné se vejít. Nacpali jsme do něj menší děti a batohy těch, co se nevešli.

Ráno nás na tábořišti v Radešově přivítalo sluníčko. Utvořili jsme posádky. Je-li s námi i Matějovi bratři Šimon a Štěpán, kteří byli záhy překřtěni na Splávka a Svízele. Hluk jel s Kubou a podařilo se mu vykoupat sebe, Kubu i loď. V Annině obědváme opět na tradičním místě v závěru peřejí, kde před lety Plác s Maďalem utopili pádlo, vykoupali se a nakonec tam Plác vylovil jiné pádlo – peřeják totálně nasáklý vodou, dnes známý jako pádlo číslo 1. Po obědě se jdeme ještě podívat na kostel sv. Mořice. Máme ve svých řadách spoustu fotografů a tak fotíme o sto šest. Prohlížíme si kostnici, pískáme na pampelišky, prodlužujeme jim stonky a také se jimi pomalováváme. V Annině obdivujeme rakousko-uherskou „nádražní“ architekturu mnoha baráků. Vyplouváme na další cestu u jezů v Dlouhé Vsi se trochu zdržíme. Je třeba počkat, až se provoz na řece zmírní a my budeme moci najít nouzové tábořiště pod jezem. Během tohoto čekání postupně sjíždíme jez, vyhříváme se na sluníčku, Poštolky malují na kameny, Pytlíci se štouchají ve vodě nakonec Pepa a Kvíčala jsou úplně mokří. Mezitím poletuje mokrá houba. Prostě pohoda. Chvilí ještě sledujeme cizí vodáky, jak se na jezu cvakaj, ale je už čas se utábořit. Večer u ohně hrájeme Katányho.

Ráno je opět slunečné. První jez v Červených Dvorcích se tradičně jede vlevo jazykem u břehu. V Sušici přeneseme jez a projedeme dalším polorozvaleným jezem a zakotvíme na tábořišti nad železničním mostem. Zde obědváme a zvědaví tábor-

níci pod vedením Hypa a hluka se ráchají ve vodě. Jez pod železničním mostem většinou sjíždíme, a to buď šlajsnou, nebo jezem levým jazykem u kozy. Jezem projede Vrápeneč, Kule se cvakne a nakonec ještě úspěšně projede Hluk. Tentokrát si nestěžuje, že je sjíždění Otavy moc náročný. :-). Jedeme až k jezu v Rabí. Bohužel přejdeme vhodné místo k táboření, a tak dost složitě hledáme nouzové tábořiště pod jezem na levém břehu. Nakonec najdeme použitelné místo na kraji louky oplocené elektrickým ohradníkem. Naštěstí spíme z druhé strany plotu, než se pohybují krávy. :-). Večer se ještě někteří snaží vyfotit jasně svítící planetu, snad Venuši, nad hradem Rabí.

Ráno se vydáváme na prohlídku hradu. Cestou fotí Srn hlemýždě do své sbírky makrofotografií. Hrad si důkladně prohlédneme, dozvídáme se, co je to prevít a jak vyřešil Půta Švihovský z Rýzemberka tento hygienický problém. Z věže se po-

díváme na naše tábořiště. Pepa nám všem kupuje opalovací krém, abychom nápor sluníčka ve zdraví přežili. Za zmínku stojí Hypův a Pepův boj s pařezem na prácheňském jezu. Pořádný kus stromu se jim podařilo uvolnit a poslat po proudu do Strakonice. Na prvním Horažďovickémckém jezu špalek nasměrují do šlajsny. Propluje i tímto jezem, ale hned pod jezem jej zabaví místní chalupář, který si z něj chce udělat stůl. Pepa s Hypem přichází o svou hračku. Je ale třeba pospíšet, chceme-li stihnout vlak. Voláme Hrochovi, ať přijede k pivovaru ve Strakonici. Zde vytáhneme loď, necháme je na pospas Pytlíkům a spěcháme na nádraží. Na nádraží zjistíme, kdy jede vlak. Nakoupíme minerálku a polárkový dort pro všechny a odjedeme do Prahy. Druhá skupina s loděma měla jasný náskok, ale Hrochovi chýplo auto, a tak je musel jeho tatínek zachraňovat. Díky této nepříjemnosti jsme byli doma všichni přibližně ve stejný čas.

Zbývá ještě opravit loď a pádla. A tak snad jen na závěr malá agitka. Pochopitel-

Hyp valí pařez do proudu.

ně kdo si opraví pádlo nebo loď, bude mít přednost při rozdělování lodí a pádel. Hyp docela pěkně opravil pádlo a Honza začal rovněž opravovat. Čočka se také začala angažovat při opravě lodí. Tak neváhejte se přidat, až bude oprava lodí či pádel. :-)

Kule

Účastníci: Horác, Tatouch, Kule, Vrápenec, Máša, Srn, Hluk, Pepa, Kvičala, Kuba, Svízel, Splávek, Hyp, Kryštof, Honza, Kuba, Brepta, Želva

Hluk, Kuba a peřej

Jarní sraz

23. – 25. května 2008

Jarní sraz se konal na legendárním tábořišti U Pstruha. Valná část našeho oddílu, zatížena leností i různými povinnostmi, se rozhodla jet až ranním autobusem přímo do Jablonné. Odjezd ze Smíchovského nádraží se ale nepovedl. Menší část lidí čekala na místě srazu v nádražní hale, někteří ale rovnou zpozorovali před nádražím autobus do Štěchovic, nasedli do něj a odjeli – přestože to byl autobus úplně jiný! Skupina čekající v hale vůbec netušila, co se děje a kde že jsou ostatní, vysvětlil to až telefonát odněkud ze Zbraslavi. Fakt nevím, jak bychom s naší současnou schopností domluvit se přežili před pár lety, kdy telefon poutala šňůra ke zdi:-/ Šťastně jsme se shledali ve Štěchovicích, kde do našeho autobusu přistoupili nedočkavci – i s Alfonsem, který nás přijel navštívit z Anglie!

Z křižovatky u Jablonné jsme pohodlným tempem, konverzující o všem možném, vyrazili nejkratší cestou přes Blažim k tábořišti. Rozplývali jsme se nad okolní zapomenutou krajinou, kvetoucími řepkovými poli, malebnými vesničkami a divočinou. Málokdo by řekl, že jsme pouze třicet kilometrů od Prahy. Za chvíli ale nedařilo povede dálnice na Tábor, takže se vše napraví. Vyrostou zde haly a podnikatelská ghetta, jak to má být.

Na tábořišti jsme začali připravovat soutěž o totem – vyhlodaný kámen až od Pacifického pobřeží Jižní Ameriky. Vybrali jsme stanoviště a upřesnili úkoly, které většinou byly tábornicko-zálesáckého rázu. Na kontrolách nám vypomohly mimo jiné Ještěrky. Dorazili Ginkgaři, Horác s rodinou, Jírovec s rodinou a mnozí další a hra mohla začít. Jírovec podle instrukcí přivezl kosu, a tak jsem se mezitím pustil do kosení místa pro oheň, pročež toho nemůžu o průběhu závodu moc napsat. Vykosit kus louky ale určitě stojí za to, mimo to, že trávu nezdupeme, pak ještě během slavnostňáku krásně voní.

Bohužel nikdo nevzal lopatku, alespoň jsme při kopání ohniště vyzkoušeli výrobu improvizovaných dřevěných rýčů a lopat. Zatímco jsem s Alfonsem připravoval oheň, Štíří nám připravili večeri – brambory s tvarohem. Tvaroh byl dobrý, ale brambory by možná stálo za to před konzumací uvařit, jsou pak měkčí.

No a pak už byl na pořadu slavnostňák. Hlavním bodem slavnostní části bylo samozřejmě vyhlášení vítězné družiny, kte-

Alfonsova návštěva v nás vzbudila nebývalé nadšení (v popředí Horác a Hyp)

Společný slavnostní oheň

rou se stali Štíři. Poté už nás čekalo jen hraní a zpívání, jako obvykle do ranních hodin. Před spaním jsme si s Alfonsem postavili větrák z celt jako nostalgickou vzpomínku na dětství, kdy jsme jiné stany neznali. Celty jsme s sebou měli, abychom kdyžtak mohli postavit přístřešek na oheň. Naštěstí to však letos bylo zcela zbytečné.

Nedělní dopoledne probíhalo jako obvykle; čiperná děcka vstanou brzo a budí nevyspalé staré kořeny, kteří se s větším či menším úspěchem snaží nahnat každou minutu spánku. Nikdo nikam nepospíchá, pomalu snídáme, maskujeme ohniště, balíme si a rozcházíme se všemi směry. Tak jsme provedli i letos. Kdo kam šel už nevím, já jsem si s Alfonsem naplánoval výlet do Sedlčan, abychom probrali vše důležité, neboť jsme se půl roku neviděli. Cestou nás nadchlo zejména divoké údolí říčky Mastník, ale obecně jsou tamní končiny velmi pěkné.

Ani bychom to nebyli my, kdybychom neprovedli nějakou končinu. Vlastně už jsme z tábořiště odcházeli s tím, že cesta je dlouhá a času málo. Takže jsme docela plánovaně popobíhali, ke konci už spíš běželi. Nakonec jsme ještě ztratili značku a pak jsme začali tušit, že už to nestíháme ani usilovným během. Před námi bylo několik posledních kilometrů po silnici, a tak jsme zkusili stopnout. Povedlo se, když jsme ale šoferovi řekli, na který pospícháme autobus, tvářil se trochu překvapeně – linka vede po té samé silnici, na které jsme auto zastavili, a při našem úprku jsme minuli několik zastávek. Holt co není v hlavě, musí být v nohou, jak se říká. Někdy by možná neškodilo trochu zpomalit a radši přemýšlet:-) V Sedlčanech na autobusovém nádraží jsme se rozloučili, Alfons zamířil do Milevska za rodinou a já zpět do Prahy.

Maďal

Tábor

28. června – 20. července 2008

Sobota 28. 6. 2008

Odpoledne

Jsmo ve vlaku na tábor. Teď sedím v kupé Taška-Vávra-Věšák-Šepta-Petra. Je tu hrozný smrad, protože Taška zakázal otevřít okno. Jirka teď vyndal nějaký jídlo. Aha. Houby jídlo, ale knížku.

Večer

Už je tma. Vlak z Budějek nám ujel, a tak jsme hodinu čekali na nádraží. Taška furt přemlouval Kuleho, aby ho pustil do Mekáče. Pak jsme dojezili do Veselí a odtamtud pěšky na tábor. Dělalí jsme asi tři zastávky. Na jedné si Žužla lehl na zem a křičel na jednoho z dalších Hadů: „Nekopej do mě, nebo spadnu!“

Po dorážení do tábořiště jsme stavěli týpka – to trvalo hrozně dlouho, pak postele – to taky a pak bylo konečně všechno hotovo

a dělala se večere (už za tmy). Pak jsme se šly s Aničkou koupat, což bylo velmi studené.

1. den

Ráno

Budíček ještě nebyl, ale vstala jsem a obešla tábor dovídajíc se spousty zajímavých věcí. Maďal zaučuje Hypa jak kosit. Žužla s Matyášem spali venku, protože se včera flákali a nepostavili si postele. A máme tu prvního adepta na vyhlídkový let s cílem přehrádka. Želva totiž včera upustila svůj buřt na zem a pak ho umyla v hrnci čaje.

Odpoledne

Uvařily jsme s Aničkou kvěťákovou polívku. Hroch a Pytlíci šli teď shánět dva padesátizáry, abychom večer mohli mít stůžár. Teda já nikam nepůjdu, to po mně ni-

Hra na torpédové lodě na táborovém náměstíčku (viz str. 17)

kdo nemůže chtít, hezky tady zůstanu ležet v posteli a budu si čist.

Večer

K večeri byl buřtguláš. Pak se hrála hrátka a přečetl se kus legendy. Dva roky prázdnin. Potom jsme se šli vykoupat a pak už za tmy jsme chvíli stáli kolem kupky sena a povídali si. Najednou k Maďalovi přišel Matyáš a se slovy „Dáš to prosím Srnovi? On jde nakoupit.“ mu podal pohled. Maďal si pohled prohlédl a zjistil, že jedna strana je nadepsána Matyášovou maminkou – tam je adresa, druhá strana je prázdná. Matyáš to omluvil slovy, že ztratil tužku. Zjistilo se pak, že má víc takových pohledů. V několika případech je rukou jeho maminky napsána nejen adresa, ale i věta „Mám se dobře.“ Dostal prý instrukce, že pokud se nebude mít dobře, před hozením pohledu do schránky připiše „Ne“. Dělal jsme si pak z Matyášových dopisů legraci, Pepin dokonce vy-

myslel rčení: „Mám svědomí čisté jako Matyášův pohled.“

2. den

Poledne

Svítí sluníčko, ale není vedro. Tatouch, Pibi a Vávra staví kuchyni, holky dělají náramky, Kule, Hroch, Pepin a možná ještě někdo vyrábí čnělku na stožár a další kopou jámu pro jeho upevnění. „Krákorá“ mě vyrušilo ze psaní. Oběd byl velkolepý:

Předkrm: chléb s pomazánkou

Polévka: kvěťáková

Hlavní chod: buřtguláš

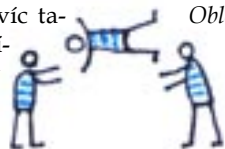
Obloha: okurka

Zákusek: závin

Většina byly zbytky ze včerejška.

Po obědě

Kopali jsme s Pepinem, Kubou a Vládou odpadovou jámu. Jsou rozděleny práce, takže každý něco dělá, s výjimkou těch, co se jen tváří, že něco dělají.

Maďal testuje výtlač Kryšpínova voru

3. den

Ráno

K snídani jsme jako služba dělali zbytek kolínek ze včera plus cukr. Bylo toho málo, takže i když jsme pak každému přidali tři rohlíky s marmeládou, stěžovali si na hlad.

Před obědem nastala v táboře menší panika, to když se potokem provalila obrovská vlna vody. Maďal stačil akorát zakřičet

„Co je to za vtipy?!“ a odházet hrnce, co byly ve sklípku v nebezpečí. Některé se však povedlo chytit až o pár metrů níž po proudu. Když voda opět klesla, šli se všichni podívat k přehrádce. Ano, bylo to tak, jak jsme tušili: přehrádka se podemlela a všechna voda vytekla pod ní. Jediný klad této události byl, že byl Pepin poučen, že není dobré otálet s mytím ešusu. Nechal ho totiž špinavý v potoce a už ho asi nemá. Respektive má, ale netuší kde.

4. den

Odpoledne

Plním Střelku. Anička nám udělala přednášku o první pomoci. Byl tu i figurant: Hyp, který na věty typu „První, co musíme zjistit: dýchá?“ reagoval zarytým „Ne“. Orientaci v mapě už mám podepsanou od Tatoucha. Zeptal se mě sice zálučně, kterým směrem je Praha, ale tipla jsem to jakžtakž správně.

5. den

Ráno

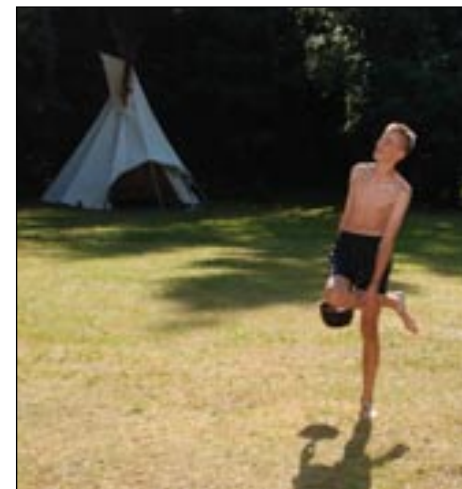
Pepin bděl na Klepetu. Bohužel neubděl, ale vydržel poměrně dlouho. Každou půlhodinu si do svého deníku psal, jak na tom je:

...

6:10 *Ještě nespím, je trochu zima.*

6:30 *Ještě nespím.*

7:00 *Už spím. Kule mě tu našel, jak si užívám tvrdého spánku a už vůbec nevnímám. Kule*

Je pozoruhodné, jaký podíl táborových fotek je vždy z vodních bitev (viz web s fotkami, vybrali jsme pouze jednu). Zdá se, že Kule pouze používá fotoáku jako vhodné záminky proti polití... Jednou se ti to ale vymstí, Kule!

Právě teď (po nástupu) se hádá Pat s Žužlou, jestli se Žužla prokecl, nebo ne. Kryštof si dal mlčení. Pepin hladovku, což okomentoval slovy „Tam totiž nevádí, když v sedm usnu.“ Složení družinek je takovéto:

Asiati	B	C	D	Exoti
Pibi	Šepta	Emilka	Želva	Já
Brepta	Matyáš	Vávra	Věšák	Pepin
Pat	Mat	Pepa	Srn	Kryštof
Hyp	Petra	Taška	Žužla	Kuba

Dopoledne

Mám hlad. Prší. Začalo najednou, jen tak tak jsme stihly připevnit dveře. Zapomněla jsem deník na louce, ještě že mi ho Věšák přinesl. (Bráně ho vlastním tričkem.)

Včera se Tatouch, Anička a Hroch hádali ohledně jater. Hroch chtěl od Aničky podepsat zdravotnictví v tábornickém stupni Střelky. Anička mu řekla, ať jí ukáže, kde jsou játra. Hroch po chvíli váhání odpověděl: „Aha, ono je vlastně jen jedno, že jo,“ a ukázal si na záda. Anička mu to nechtěla uznat, ale pak ji

Marně chlapci vyráželi zoufalé výkřiky.

Hroch s Tatouchem přemluvili, protože Hroch odpověděl správně na další otázku: „Kolik má člověk krčních obratlů?“ (Hroch se nejdřív tváří, že neví. Tatouch: „To je stejně, jako má žirafa, ne?“ Hroch: „Ahá! Tak v tom případě sedm.“)

Někdy v noci

Pomóc! Litry vody padají z nebe! Hřmí a blýská se a fouká vítr! Týpko zatím drží, kape jen asi na deseti místech, na postele ne, a to je právě dobrý. Ale voda stoupá! Je tu bažina a pod jídlem směrem od potoka teče po zemi voda. Petra tu není, doufám, že je v pohodě. Maďal přiběhl. Musíme přestěhovat jídlo! Nic nesmí zůstat na zemi – to po zkušenostech z tábora 2006 dost dobře vím. Házím věci ze své postele na Petřinu, ke mně přijde jídlo.

Později

Sedíme ve Sněmáku. Hoří tu velkej oheň a je tu strašně kouře a teplo. Shrnu, co se stalo (tedy u nás, protože o ostatních nevím): Náházeli jsme všechn obsah jedné palety na moji postel. Pak voda začala klesat, tak jsme si s Petrou oblíkly pláštěnky a šly do Sněmáku. Je tu: Hroch (Anička odešla k holkám), Maďal, Pepin, Srn, Pepa, Kule a Petra. Ostatní jsou zřejmě ve vlastních týpkách. Teď zase přišla Anička. Povídáme si. Madal vypráví zážitek se salámem: „Jsem byl jednou v nějakým uzenařství a tam měli salám, co se jmenoval Zeus. Tak jsem – ani mě to jinak nenapadlo – řekl: ‚Já bych chtěl dvacet deka Dia.‘ A oni mi chtěli dát nějaký biosalám.“

Tatouch prý Poštoolkám řekl, že Aničku odnesla voda, a ony teď pláčou. Hroch jde hrát na kytaru, hurá!

Když jsem při návratu do našeho týpka přecházela náměstíčko, zdálo se, že Jírovcovy strouhy fungují. Nedá se ovšem tak dobře říct, jakým směrem. Nevím tedy, jestli je mám nazvat odvodňovacími, nebo zavlažovacími.

6. den

Odpoledne

Dneska jsem si vyrobila pouzdro na sekeru a Tatouch mi podepsal příslušný políčko ve Střelce. Teď se hraje nějaká hra – otázková dráha. Vyrážíme po patnácti minutách, já mám ještě tak hodinu času. Měla bych převázat ten lining nad svou postelí, ale to bude na dlouho, takže to udělám asi někdy jindy a budu doufat, že do té doby nebude pršet. Jdu se přezout. Aha, nejdou se přezout, protože mám druhý boty úplně durch.

Večer

Po přečtení kousku legendy jsme zapálili lucernu a vydali se ke křížku. Tam jsme se dozvěděli, že je to hrob trosečníka, který byl na ostrově před chlapci z Chairmanovy školy, a začali jsme kopat. Po pár minutách najednou lopata narazila na něco tuhého. Něco zabaleného ve voskovaném plátně. Byla to stará kniha, kus francouzského textu v sešitu. Dočetli jsme se tam, že se máme zítra po nástupu dostavit do muldiček a hledat tam.

Potom jsme se vrátili do tábora, byla večerka a pak jsme chvíli koukali na hvězdy. Anička má Vůli počítat všechny své kroky.

7. den

Ráno

Nemám ešus, lžíci, ani hrneček. V černý bedně nic z toho není a Tatouch prý po vodě nic neposílal. Jenže věřte mu někdo. K snídani bylo müsli.

Odpoledne

K obědu bylo sejráno, ale bylo ho málo. Pak jsme každý dostali za úkol vyrobit si vor, který uveze váhu kazety. Maďal s Hrochem vyrobili náklad, který budeme převážet. S pomocí ostatních tady nakopec bylo: sekeru, pytel rýže, toaleťák, piškoty, sirky, Apetito, bedna brambor, niva, eidam, česnek a cigarety, ale ty byly Tatouchem zabaveny.

Dneska je Slavnostňák!

Zvíře by bylo Baxtera odvleklo

Vávru vrhá balík do dálky, Emilka piluje techniku pro svůj pokus

Večer

Přijel Ahalbert s panem Ahalbertem a přivezli spoustu jídla, hlavně zeleniny. A teď se jde na Klepeto!

Po Slavnostňáku

Šla jsem spát. U ohně už zůstal jen Pepin, Maďal, Aha, Pera, Vávra a Věšák. Pepin byl čert. Dokud tu byl Taška, furt prasil písničky a zpíval schválně falešně. Pozdějš Aha s Maďalem začali kapalnit a jelikož jim padl zrak na písničky *Mravenci v kredenci* a *Milenci v texaskách*, vymysleli úplně novou, znějící „Milenci v kredenci, to prý nemá být...“ atd.

Když se dostali tak daleko, že chtěli přehrát „Přehled akordů“, a většina ostatních písní byla od Mládky, rozdělil Kule hlídky. Vstává se, díkybohu, o hodinu později.

9. den

Odpoledne

Skoro všichni odešli. Štíři stavět volejbalový hřiště, Hadi a Poštoľky na výlet a podobně. My, co jsme zbyli v táboře, pozorujeme pod lupou motýla.

K obědu jsme udělali zeleninovej salát a pak jsem šla s Pepinem a Hypem střílet z luku. Teď se vaří puding pro Kuleho, který má narozeniny.

Hyp mi našel ešák! V tůňce pár metrů po proudu od kuchyně. Chtěl si ho původně nechat, ale dala jsem mu za něj tři kostičky čokolády.

10. den

Ráno

Pepin s Patem se vrátili z nákupu a přinesli rohlíky a chleba. Před snídaní byla rozcvička: zašlapávaná. Museli jsme ale hrozně dlouho čekat na Poštoľky a Tašku, protože si kupovali sladkosti. K snídani byly kornflejky s mlíkem. Pak byl sraz ve Sněmáku a hrálo se živý pexeso. Prší.

Dopoledne

Pořád prší. Připravujeme saunu – už je postavená, jen rozpálit kameny.

Večer

K večeri byl šopák, kterýho se služba snažila zbavit, a topinky s paštikou. Pak byla ta sauna a byla super.

11. den

Ráno

K snídani bylo müsli a na mě zbylo jen ovocný – ble. A měla jsem tam celou stopku od jablka.

Anička si dala mlčení, tak jsem zvědavá, jak dlouho to dneska vydrží. Při včerejším pokusu se prokecla asi 54krát. Kryštof si dal zkoušku Mladého pyromana.

Pepin poletí do přehrádky, protože se po nástupu dotkl stožáru.

Večer

Odpoledne se na nástěnce objevila mapa se čtyřmi zakroužkovanými body. Na těch jsme našli balíčky s různými surovinami. (Na každém pět – pro každou skupinku jeden.) Kdo došel první, mohl si vybrat, kdo poslední, musel se spokojit s tím, co na něj zbylo. My jsme všechno oběhali jako první, vzali jsme si tvaroh s rozinkama (do kterýho jsme ještě nasbírali lesní plody a podávali jako dezert), kolínka, sýr a protlak. Vyměnili jsme kus sýra za kus uzený-

ho a uvařili miláno. Pepinova skupinka na tom moc dobře nebyla, skončila s fazolemi, marmeládou, piškoty, sardinkami a kari a moc si prý nepochutnala.

12. den

Ráno

K snídani byla krupička. Teď vyrábíme tyče na indiánskou hru Pasekavan, což je prý v podstatě lakros. Připravujeme s Nchotchí ukradení hrnců – plánujeme to už dlouho a zatáhly jsme do toho i Pepina, takže to snad stihnem dobře.

Dopoledne jsme šli střílet z luku. Pepin je pako, vystřelil šíp do dálky a on se zabodl tak vysoko do stromu, že tam nikdo není schopný dohodit. Pak ještě omylem zlomil Pavče tyč na lakros, ale to nebylo tak zajímavé.

Večer

Teď večer jsme si povídali v kuchyni. Hroch zabodoval: „Já jsem šel do týpka a hrozně jsem se leknul, protože na mý po-

steli leželo něco, co vypadalo jako Matyášova uřízlá hlava. Tak jsem tam posvítíl baterkou a ona to fakt byla Matyášova hlava!“ (Ležel tam prý schoulený.)

Teď sedím v týpku a čekám, až půjdou ostatní spát, abychom mohli rozjet akci Hrnce. Pytlíci furt pobíhají venku, to je hrozný.

13. den

Ráno, před budíčkem

Akce byla zdařilá! Tedy alespoň ta část, v níž jsme ukradli hrnce. Ale špatně jsme to stíhali, musela jsem Kačku probudit o 40 minut později, tak mě snad neudá. Maďal, který má 4. hlídku, hrozně štrachá v kuchyni. Bojím se, aby to nebylo tím, že rozluštil šifru sám, hrnce našel a nosí je zpátky. Uvidíme po budíčku, snad to uhrajem dobře. Jenom asi radši schovám deník, protože kdyby ho někdo našel, docela dobře mě a ostatní usvědčí.

Na večerní zábavy vyráží mládež oděna tak, jak vyžaduje námořnický bonton (nejedná se o pyžamo)

15. den

(Po Enigmě)

Ještě napíšu, jak to dopadlo s hrnci: Maďal šifru vyřešil, takže po našem návratu už byly dávno v táboře. Zbývalo najít pachatele. To se už ale také povedlo. Zjistila jsem to, když si mě Maďal odvedl „na slovíčko“ a řekl mi, jak nás usvědčili: Hadi si zahráli na vyšetřovatele a zjistili spoustu zajímavých věcí:

1) Čočka a já se učíme francouzsky (na šifře bylo francouzsky slovo „Klíč“)

2) U Čočky našli šablonu, kterou byla šifra psaná

3) Kačka si vzpomněla, že jsem ji na hlídku probudila pozdě...

Celé to však završil Taška, který jednoduše vlezl do našeho týpka, našel můj deník a přečetl si zápis. Drzoun. Nemohla jsem ale tušit, že deník není zabaleny v bezpečí ve spacáku – že mi budou balit věci na Enigmu, s tím jsem opravdu ne-

Kebabovadlo na bio-pohon

počítala. No, zkrátka, po nástupu pronesl Maďal krátkou řeč, a doporučil nám, abychom si sundali krojovky... Jenomže jestli jsme počítali s obyčejným hozením do přehrádky, ošklivě jsme se zmylili. Nene, tohle bude něco lepšího. Když Maďal s Hrochem přinesli na náměstíčko deset kůlů a zatloukli je do země, začali všichni nadšeně křičet: „Mučení! Mučení!“

Nechali nás převlíknout do plavek a pak nás přivázali za ruce a za nohy mezi kůly. Ještě že zrovna neprijela hygienička... Součástí mučení byl kečup, olej, pasta na zuby, sojovka a bahno. Naštěstí to nebylo moc dlouhý a za chvíli už jsme se koupali v přehrádce. Ale Taška nezůstal bez odměny. S Pepinem jsme si pro něj došli a nedobrovolná koupel ho snad naučí, že cizí deníky se nečtou.

Dopoledne

Sedím ve Sněmáku. Štíří hrajou Bang a je tu Magda, Maďal, Petra a Madla, která má řečla, ať sem napíšu, že spala od jedny do čtyř a vyspala se nejlíp za celý rok.

Odpoledne

K obědu byla polívka s topinkama. Želva se urazila, protože bylo vyhlášeno, že kdo si nevezme polívku, nedostane topinku. Jinak dneska se nic zajímavého nedělo. Akorát Magda, Madla a Čoči odjely a Maďal vyrobil ze sena lamu Rozálii.

Prší.

16. den

Ráno

K snídani byla krupička. Je zataženo. Učili jsme se házet bolasem, ale pak začalo pršet, tak teď sedím v týpku.

Večer

Byly jsme v sauně, ale nebylo to úplně ono, protože už tam nebylo moc teplo. K jídlu byl smažák. Maďal si šel přidat se slovy: „Tak co, dáte mi ještě něco?“ Když mu Pepin odpověděl: „Dáme, pokud ti nevadí, že jsou trochu černý.“ Maďal zareagoval: „Nevadí, já nejsem rasista.“

Byly ale fakt dobrý, smažáky.

Po večeri se hrál Parlament a pak Městečko Palermo. Asi v druhém kole byl zavražděn Pibižuch. Začalo vyšetřování:

Osud Hroch: „Pibižuch byl zavražděn tupým předmětem.“

Pepin: „Sakra. Tak to musela být moje sekera.“

Tatouch: „Tupým předmětem? Nojo, vrána k vráně sedá...“

Už nevím, koho jsme jako občané popravili, ale vůbec jsem netušila, že mafiáni jsou Anička a Maďal. Vyhráli.

17. den

Ráno

Neprší, dokonce trochu svítí sluníčko. Hráli jsme vybiku a pak byla snídaně – müsli. Tatouch včera naházel do potoka všechny ešusy, co našel neumyté ve sněmáku. Kryštof, Pavča a Franta mají sounost: právě teď tady někdo proskákal kolem. Kule mučí Vávru – drží ho na své posteli, motá ho do uzlu a lechtá ho. Vávra totiž odmítá zaplatit tři polínka za Rozum do kapsy, který nechal ležet na zemi.

Kdo si počkal, ten se dočkal a náramně si pošmákl (na snímku Service)

Maďal vyrobil chůdy a chodí na nich po náměstíčku. Asi na nich bude nějaká soutěž. Tatouch konstatoval, že dle jeho názoru ti, co mají sounost, budou mít na chůdách trochu problém.

Pak se hrála jedna malá hrátka:

Torpéda

Hráči se rozdělí na skupinky po třech a více lidech. Stoupnou si za sebe, udělají hada a všichni kromě posledního si zavážou oči. Tito hadi představují loď. Poslední hráč, který vidí, bude loď ovládat (plácáním po ramenou, fukáním na záda atd. – hráči se v rámci své lodi domluví před hrou). Na povel začne hra, loď se rozjede a snaží se potopit co nejvíc ostatních. Smlouveným signálem kormidelník „vystřelí“ torpédo, neboli proního hráče. Tento vyrazí dopředu a pokračuje přímo rovně, dokud nenarazí do nepřátelské lodi (v tom případě ji potopí), nebo dokud se nedostane mimo herní pole. Každá loď má tedy tolik torpéd, kolik bylo jejích slepých hráčů. Pokud se srazí dvě torpéda, obě vybuchují a odcházejí ze hry. Pokud se srazí dvě lodě, obě se potápí.

Odpoledne

K obědu byl supr šopák s topinkama. Pak se nacvičoval semafor a vzápětí jsme jej využili: pod nástěnkou byla semaforová zpráva, že se máme dostavit na asfaltku. Odtud jsme došli na louku, kde jsme měli za úkol odvysílat zprávu: Jeden z týmu byl na začátku a ostatní

Budíček na závěrečném úseku na Lověšických Rovních

v rozestupech tak, aby viděli jen na předchozího a následujícího. Podařilo se nám celou zprávu přeposlat bez chyb. (No, ani ne tak poslat, jako následně dešifrovat.)

Pak se hrály Kolíky.

Večer

Čekáme na večeri: buchtolky. Maďal vyřezává váleček na těsto. Pár Hadů se ho zeptalo, co to bude a jestli to náhodou nebude krasohled... Maďal se zamyslel a pak prohlásil, že krasohled vyrábí každéj druhěj, ale on bude první, kdo vyrobí hnušohled. Doprostřed válečku prý nacpe něco ošklivýho (navrhoval rozšláplou myš, nebo žábu) a hnušohled bude na světě.

Později večer

Už je tma. Když se stála fronta na večeri, Pepin chodil kolem kuchyně na chůdách a nevešel se s nimi pod stříšku. Stál proto pořád na konci fronty. Když si stěžoval, že se dneska asi nenají, odpověděl mu Tatouch: „Tak to jsi teda chůdáček.“

Kryštof je neustále unudlenej a špinavej (i když ve špinavosti co se týče nohou na Matyáše rozhodně nemá), a proto jsme jeho přezdívkou Kryšpín zkrátili na Špín.

Teď si oblékáme krojovky... Aničku čeká šátkování!

Ještě později večer

Tak, už jsme zpět. Chvilí jsme se pak bavili v kuchyni. Tatouch s Kulem se málem pohádali kvůli dřevu. Je to svítící dřevo a oni se hádali, proč svítí. Nepochopila jsem výklad ani jednoho z nich, takže ani nevím, kdo měl pravdu.

Pavča má už asi tři dny na čele spáleninu ve tvaru čárky. Když jsme se jí ptali, kde k ní přišla, odpověděla, že jí „spadlo čelo na kamna“.

18. den

Už jen čtyři dny! To je hrůza...

Připravujeme s Petrou hru pro ostatní: něco jako Pašeráci, akorát se budou pře-

nášet věci jako konev, lano, přepravky nebo hrábě. K obědu byla česnečka, topinky a langošé – máme samá super jídla. Pepa byl nakoupen v Krumlově (jel tam na kole) a koupil slaninu, kterou mu namarkovali jako 999 Kč/kg. Kule tam asi teď pojede to reklamovat. K večeri jsme udělali brkaši s párkem. Měli jsme dva druhy párků: jedna igelitka byla označena *Párky libové volné* a druhá jen *Párky libové*. Tatouch ty druhé nazval *Obsazené*. Protože k tomu před výdejem jídla byla vhodná chvíle, začala jsem hledat svůj ešus. V týpku nebyl... Začala jsem se obávat nejhoršího. Od Tatoucha jsem se dozvěděla, že dneska házel do potoka jen jeden neumytý ešus. Jen jeden, ale čí, to mi bylo

hned jasný. Takže jsem

šla za Hypem a ten mi ho už podruhé vyzvedl. Škoda, že už nemám ani tu čokoládu, kterou bych mu za něj mohla dát.

19. den

Ráno

Prší. Asi v šest hodin hrozně lilo – to mě Pepin budil na přípravu snídaně. Jirka neubděl, usnul nějak brzo.

Později

Pořád prší a prší – to je hrůza. A to má být dneska závěrečňák. Ve Sněmáku se četla legenda a pak se obchodovalo s kartičkami. Teď spousta lidí řeže polínka. Petře vypadla moje sekerka z topůrka, ale Maďal slíbil, že mi ji opraví.

Dopoledne

Vaříme v kuchyni brambory. Pepin srovnával barvu své košile uvnitř kapsy s barvou vnější, načež prohlásil, že v té košili

Bobeš&Věšák, pracanti s. r. o.

pojede domů. „V tom případě na Hlaváku docela dobře zapadneš.“ odvětil Pibizuch.

Odpoledne

Už neprší, jen je strašný mokro. Maďal vyrábí mlýnek na kebab. Je jasný, že už se mu to daří, protože před chvílí byl klapot mlýnku slyšet až sem do týpka.

Večer

Šly jsme s Poštočkama do sauny a pak okukovat kebab. Starala se o něj hlavně Anička a Maďal a dělal se hrozně dlouho – až do tmy. Nejdřív se najedli Poštočky, Hadí a Štíří, aby mohli jít spát a pak teprv my ostatní.

Maďal s Tatouchem nám pak u ohně, zatímco se čekalo na přídávky, vysvětlovali, jak se derivuje. (Protože Křeček nás na Enigmě naučil užitečné pravidlo pro luštění sífer: když nevíš jak dál, derivuj.) Nepochopila jsem to natolik, abych si to zapamatovala, ale pochytila jsem, že ovládat derivaci je velmi praktické: Například můžeme zjistit, jak dlouhé máme nechat lano koze přivázané na obvodu kruhového pole, chceme-li, aby sežrala přesně půlku.

02:22

Mám třetí hlídku. Matyáš se mě pokoušel vzbudit o 40 minut dřív, ale nedala jsem se a usnula jsem. Teď jsem v kuchyni, je tu zima.

Byla jsem se kouknout k sauně. Je tam hroznej bordel: mastný kotlíky, otevřené lahvičky s omáčkama a kýbl majolky. Taky asi dva bochníky chleba. Mlýnek se pořád točí. Když jsem se vracela ke kuchyni, málem jsem šlápla na tři žaby.

Kule včera vytáhl svůj dřívkový vařič. Cpal do něj mokřý klacíky, kůru a shnilý seno a hořel nádherně.

03:57

Jdu vzbudit Kubu.

A sakra! Kuba má na hodinkách táborový čas, já nikoli. Matyáš mě teda vzbudil už v jednu, hlídal jen hodinu. A mně to bylo nějaký divný, že je taková tma.

Takže jsme Matyáše – chudáka – ještě vzbudili, dohlídá druhou hodinu a pak teprv vzbudí Kubu.

20. den

Ráno

Jako rozčvičku jsme hráli vybiku, pak byla krupička, se kterou jsme si šli sednout do Sněmáku. Kule tam kouřil s tím svým dřívkáčem, nedalo se tam skoro dechat.

Odpoledne

Chodilo se na chůdách, zpívala se písnička, stříleli jsme z luku a pak se ozvala píšťalka: Máme si zabalit, co uznáme za vhodné, a po 20minutových intervalech po skupinkách vyrážet na závěrečný úsek. Oproti Enigmě je to obrovský luxus.

21. den

Odpoledne

Vrátili jsme se ze závěrečňáku. Probíhal takto:

Vyrazili jsme přes lávku, tam byl na stanovišti Pepa a střílelo se z luku. Pak jsme došli na Sedlickou louku, tam nás čekala Anička a její dráha: přeležání balíků slámy, válení sudů a podobně). Vyslali jsme semaforovou zprávu Kulemu a když nám odpověděl, vyrazili jsme k němu. Tam se určovaly rostliny a pak jsme pokračovali k Pibizuchovi.

Cestou jsme přehlídli odbočku a prošli jsme se poměrně daleko po nesprávné asfaltce. Když jsme pak nějakým lidem začali lézt přes zahradu, poradili nám, že se máme vrátit.

U Pibizucha jsme chytali lamu bolasem a dostali jsme tropiko (u Aničky to byla cibule, u Kuleho protlak).

Další zastávka byl Mat. Úkolem bylo zvířet nad ním v partičce dámy. Sýr jsme tady bohužel nevyhráli, ale pro kolínka jsem na další zastávce – u Srna – na chůdách úspěšně došla.

Pak jsem ovšem cestou na další stanoviště špatně odbočili... Když jsme se blížili k vesnici, zaradovala jsme se: „Tak to už je Osek.“ Ale ouha, nebyl.

Byla to zase Sedlice, ze které jsme vyšli. Šepta zašeptal, že věděl o tom, že se vracíme, ale myslel si, že to děláme schválně. Tak jsme se holt prošli trošku víc, než jsme

Tato lama huanaco dosvědčovala svým krátkým krkem, malou hlavou, dlouhými štíhlými nohama – jež prozrazovaly zvíře velmi rychlé – i žlutavou a bíle skvrnitou srstí svou příslušnost k nejkrásnější americké rase.

museli. Následovala dvě další stanoviště a do tábořiště už jsme dorazili za tmy. Rychle jsme rozdělali oheň, postavili tropiko, uvařili miláno, najedli se a usnuli.

Ráno už se jen přečetla legenda a šly se hrát Šťapce. Žádný jsme neulovili, zato jsme uchránili svůj. A potom už jsme si jen hodili batohy na záda a vyšli zpátky do tábora. Cestou se nám ztratil Hyp.

Dorazil o pár hodin později. Prý někde špatně sešel z cesty. Na téčku ho nějaká paní v autě zastavila a ptala se, kam jde. Vzala ho pak k převisu. Hyp za to asi poletí do přehrádky, protože jezdit stopem je prý zakázaný.

Po svačtině

Z nově příchozích je tu Hlad, Krupp, Aha a Kvíčala. A taky Jíra s Janou a Honzíkem.

Byly rozděleny různé práce a Hroch vyhlásil čerta: Aničku.

Já jsem hrabala s Šeptou a Žužlou náměstíčko. Po chvíli Anička usoudila, že mají Hadí pomocníci budou užitečnější, pů-

Poslední minuty tábora: kácení stožáru

jdou-li na borůvky, a poslala je tam. Já jsem pokračovala v hrabání, až mi Maďal řekl, ať to nepřeháním, nebo to bude moc klouzat.

Všechno se připravuje na Slavnostňák. Kule nařídil přenést lavičky ze Sněmáku na Klepeto a ostatní nad tím vrtí hlavami.

Večer

K večeri byly bramborový knedlíky s cibulkou, slaninou a špenátem.

Příprava jídla probíhala víceméně klidně a taktéž se vyvíjela předpokládaným směrem, dokud nepřišel čas na špenát a Krupp.

Otevřeli jsme pytlíky špenátového protlaku, načež se někdo zeptal, jestli jsme si nespletli špenát s Honzíkovýmá plínka. Krupp nás ujistil, že není čeho se obávat: špenát je pouze, hm, předem předtrávený. Nařídil Žužlovi přinést čtyři hlavičky česneku a nakrájel je dovnitř. Špenátu to možná vylepšilo chuť (škoda, že se to nikdo neodvážil zkontrolovat), nikoli však

barvu. Pořád vzhledem připomínal v lepším případě hnůj.

Jana, která šla okolo, konstatovala, že z Honzika před chvílí lezlo něco podobného, lišícího se jen konzistencí. Krupp navrhl, abychom využili nutnosti spotřebovat vajíčka a zamíchali je do nevábne hmoty. Bylo jich asi patnáct.

První jsme rozklepli celkem obyčejným způsobem, další už jsme si řádně vychutnávali. Poté, co Krupp prohlásil, že zkušení kuchaři dokážou rozklepnout a vylít vajíčko jednou rukou, začali to někteří zkoušet. Mně se to povedlo dokonce oběma rukama najednou, ale když se o samé pokoušel Krupp, nedopadlo to úplně uspokojivě. Pravda, vajíčko se mu povedlo vylít do špenátu... skořápky ovšem taky. No co, rozmíchalo se to a za chvíli o tom nikdo nevěděl. Pepin si potom jedno vajíčko vzal a pokoušel se ho rozmáchnout v pěsti. Když se to po pár vteřinách usilovného snažení povedlo, zjistili jsme, že máme přibližně jed-

nu desetinu vajíčka ve špenátu a zbytek na kamnech. Druhý pokus skončil podobně.

Krupp hodil jedno vajíčko na zem a jedno z těch, co jsme rozklepli do špenátu, bylo taky zajímavé: místo žlutou krvavá hmota. Krupp to chtěl prohlásit za kuře a zamíchat to dovnitř, ale Anička mu v tom na poslední chvíli zabránila a vajíčko sběračkou vydala.

Příprava večere se už chýlila ke konci, cibulka i slanina byla udělaná a knedlíky se dovařovaly. Krupp navrhl, abychom všechno smíchali dohromady a nazvali to *Gnocchi alla latrina*. Nakonec se tak ale nestalo a večere byla vydána v heterogenním stavu.

Nutno dodat, že se přes všechna očekávání snědl i špenát. Jediný Maďal se opatrně zeptal, jestli ta hmota náhodou nepochází z určitých míst támhle v lese.

Později

Příprava. Za chvíli začne Slavnostňák.

22. den

Ráno

Slavnostňák proběhl dobře. Poměrně brzo se začalo s prasením písniček, protože tu byl Krupp. Když začali v písničce Poraněný koleno zpívat „...pro ovarový koleno svůj život půjdou dát, jejich děti chtějí taky žrát...“ rozjelo se kapalnění naplno. My si zatím vybírali ceny.

Krupp upravil text písničky *Hej, kočí!* na „Hej, močí se o kus dál.“ Když se dostal k refrénu, uznal, že by bylo lepší nepokračovat. To už ale začalo lejt.

Krupp konstatoval, že to bylo přátelské upozornění od toho nahoře, že už je čas přestat s prasením písniček, a tak se šlo spát.

Teď je ráno, Honzík něco křičí a Anička balí zásobák.

Odpodledne

Jsem ve vlaku na Prahu. Sedím v kupé s Kubou, Vávrou, Tatouchem, Kulem a Frantou. Je tu taky nějaký student, který nám nejdřív ochotně uvolnil poličku, ale když sem ostatní nacpali další batohy a další lidi, Frantovi vypadla z batohu na-

broušená sekyra a Vávra rozšlapal po zemi rozsypané piškoty, začal toho zřejmě litovat.

Vlezla jsem pak do kupé, které bylo trochu víc namačkané než ostatní, protože tu seděli Maďal, Ahalbert a kytara. S jejich zpěvem cesta krásně uběhla.

Ve Vršovicích jsme všichni vystoupili a udělali kolečko. Vlak ještě neodjel, a tak se poměrně dost cestujících natlačilo k oknům a pozorovalo nás. Když jsme si potřásl rukama a řekli „ahoj“, také oni na nás zavolali „ahoj“.

Někdo pak šel pomáhat s vykládáním věcí u klubovny (já, Petra, Anička a její táta, Kule, Tatouch, Srn, Maďal, Aha, Vávra, Mat a Věšák), ale vzápětí se zjistilo, že to Krupp, Hlad a Kvíčala udělali za nás. Rozešli jsme se tedy domů.

Stonožka

Podzimní voda I. – Vltava z Vyššího Brodu do Českého Krumlova

12. – 14. září 2008

V pátek 12. 9. 2008 jsme se sešli na Vršovcích. Naším cílem bylo dostat se do Vyššího Brodu na již tradiční akci odehrávající se na kanoích. Nebylo nás zrovna mnoho, všeho všudy 10 & Tux. Po šťastném příjezdu na místo se Ještěrky rozhodly navštívit místní nejvyšší vrchol a při té příležitosti najít cachku zde ukrytou. Stateční Pytlíci a já jsme se rozhodli, že půjdeme s nimi. Slibovaná cca hodinová cesta se však protáhla na hodiny dvě z důvodu rozhodnutí nedržet se pohodlné červené značky, ale krosnout to skrz hustníky, skalky a strašidelné seskupení domů (ces-

Turbo a Tux v družném hovoru

ta vzdušnou čarou asi o kilometr kratší, ale o půl hodiny delší). Na vrcholku Ještěrky zdárně našly „kešku“, všichni jsme se pokochali výhledem a vzali to tentokrát po červené zpět do tábořiště. Na místě již byly lodě i Kule s Kvíčalou, a tak nám nic nebránilo odebrat se do peřin (pardon, spacáků:-).

V sobotu ráno jsme přivítali Turbo a vyrazili na cestu. Z důvodu malého počtu háčku jela většina lidí na singlu (až na Terku – jela s Petrou, Kuleho – jel se Splávkem, Kvíčaly – jel se Svízelem a Magyala – jel s Tuxem). U jednoho jezu cestou jsme sledova-

li nejspíš školní vodácký kurz – dvě vrazedné učitelky popoháněly studenty na pálavách do sebecvakačných akcí. Asi inspirovaly Kvíčalu, protože ten se pak cval při nastupování po tom, co loď přenesl po břehu. Málem to odnesla karimatka, ale naštěstí se jí podařilo včas vylovit. Pár našich lidí jez taky sjelo, ale necvakli se – holt mají trénink. Ještě, když jsme zastavili na oběd, kolem nás projely poslední lodě kurzu, hnány učitelkami, a pak už jsme mohli užívat ničím nerušenou plavbu. Odpoledne, kousek před brodem v Branné, jsme natěžili dřevo a o něco dál si někteří z nás dali langoše, což se mně a Srnovi stalo osudným díky škodolibému Turbovi, který nám ztratil lodě na druhý břeh. Srn přešel suchou nohou pomocí Mata a jeho lodě a já se přebrodil přes brod. Večer jsme zakotvili před Zátóní a počali kuchtit naše večere. O kousek dál kempili nějací dědové a odposlouchávali naše písničky:-) Na noc se nám podařilo uvést do provozu nový typ dvojtropika – dvě hnědá za sebou (dalo by se napojovat dál do velkého hada). Velice se osvědčil, takže probíhají úvahy o úpravě hnědých tropik pro tuto potřebu.

Další den ráno jako obvykle Pytlíci vyspávali dlouho do dopoledne, takže byli záhy probuzeni pádem tropika a zavalením poleny. Bylo nám líto opustit naše skvělé lavičky, ale řeka na nás už čekala, takže jsme museli vyrazit. Čekal nás ještě jez ve Větrní a potom už Český Krumlov a konec cesty. Lodě jsme jako obvykle naskládali někomu na zahradu a vyrazili na vlak. Cestou mi ještě stačil prdnout druhéj popruh na loďáku a Maďal objevil obchod s dobrými cenami (good awards) a náš hotel (Vyšehrad). Pak už následoval jen vlak do Prahy a slečna s roztomilou fretkou, která se okamžitě stala miláčkem všech (ta fretka, ne ta slečna – i když, kdo ví že?:-D)

Ve Vršovcích jsme udělali kolečko a rozešli se do svých domovů. *sesmolil Věšák*

Podzimní voda II. – Vltava z Českého Krumlova do Boršova

19. – 21. září 2008

Po sychravém pracovním týdnu jsme odjeli v pátek večer vlakem do Českého Krumlova a tam se věnovali noční procházce městem a návštěvě medvěda. Přesto, že jsme se tak trochu poztráceli, na domluveném místě noclehu – u kostelíka nad Krumlovem – jsme se nakonec sešli všichni. Noc proběhla klidně a ráno jsme cestou necestou a trnkovým houštím prošli do Spolí a vyzvedli si lodě uložené u jednoho hodného pána na zahradě. Počasí nebylo nic moc a obloha slibovala brzký déšť, takže městem a jeho jezy jsme projeli bez zbytečných radovánek (jen vybraní blázni si plnili loď vodou na druhém Krumlovském jezu = pod skalou). Pod městem jsme ocenili nápaditou reklamu na vybavení koupelen (reklama zahrnovala osprchování) a naobědvali se na louce pod čističkou. Byla taková zima, že jsme

Kryšpín a Hyp si užívají koupel v horké vodě

si rádi udělali oheň, ačkoli tam nikde nebylo žádné dříví. I odpoledne bylo nevlídno a zima (ale nepršelo), takže jsme jeli bez zbytečného zdržování. Šlajsnou ve Zlaté Koruně jsme projeli všichni, někteří ale s drobnými problémy. Hyp při vylévání lodě pro-

lomil dno (starý vertex toho moc nepotřebuje) a zajistil si tak vláhu v lodi na celou zbývající cestu (v neděli jsme pak tuto loď raději táhli prázdnou). Spali jsme kousek pod obvyklým tábořištěm v levotočivé zatáčce ve vysokém lese v pravotočivé zatáčce a vzhledem k počasí se rádi hráli u ohně. Koumáci (Maďal a comp.) vymysleli, že loď, která je vodotěsná dovnitř, bude vodo-

těsná i ven, a začali ohřívat vodu v kotlících. Po celovečerním úsilí se jim podařilo naplnit jednu z lodí až do výše cca 15 cm teplou vodou a nezřízení náruživci se v ní pak vykoukali. Přitom si zadřeli laminát do měkkých částí těla, ale asi jim to nevadilo.

Ráno nás opustil Maďal a my ostatní jsme pokračovali po vodě bez velkého vzrušení a dob-

rodružství – počasí totiž ke kratochvilím na vodě moc nevyzývalo. V celkem radostném očekávání jsme dorazili do Boršova, přenesli hrozný jez a pak pod mostem vyndali lodě. To už začínalo pršet a my byli rádi, že pan Aha je nablízku. *Tatouch*

Podzimní sraz

10. – 12. října 2008

10. 10. 2008 jsme se za účasti Magyala, Vládi a mě sešli na Hlavním nádraží. Vlak, do kterého jsme posléze nastoupili, nás zavezl do Světlé nad Sázavou, odkud jsme měli pokračovat dál do místa určení. Jelikož nám však spoj ujel (a taky zásluhou toho, že sme

Cestou jsme vedli debatu o tom, jak by bylo zajímavý jmenovat se Tomáš Fuk a bydlet v Polipsech. I přes mnohé strasti (vykáčený les bez ponechané značky apod.) jsme, díky veselé náladě, nakonec ve zdraví dorazili na místo. Našli jsme tu flákače Vávru, co jel se Ještěrkama, Hady, Poštolky a pár dalších lidí.

Pak přišlo čekání na Kuleho a Pytlíky. Většina lidí zatím šla pro vodu, Štíři hlídali tábořiště. Po zdárném příjezdu všeho zbylého osazenstva se začalo vařit. Vařila se, jak jinak, soutěžní jídla. Uprostřed přípravy pokrmů však k nevelké radosti kuchařů byli všichni svoláni a Hroch nám oznámil, že večer bude slavnostňák a čertem bude Vlád'á. Když bylo vše řečeno, mohli jsme se vrátit k ohňům a pokračovat. Já dělal rizoto, jenže když už jsem chtěl dát ochutnat porotcům, začaly Ještěrky se svým vystoupením a tříchodovým jídlem, takže jsem musel počkat. Večer byl slavnostňák a čertem byl Vlád'á. Kost z med-

se chtěli z vlaku kochat pohledem na Stvořidla), jsme se rozhodli přespat na místní louce pod širákem. Bylo krásné počasí a usínalo se krásně (až na nedaleké zvuky železnice), ale v noci padla mlha, takže po probuzení jsme byli úplně pomrholení. Nezbylo nám tedy nic jiného, než se vydat dál. Kvůli mlze jsme sice Stvořidla neviděli, stejně ale bylo lepší se takhle po ránu ohřát v teploučkém vlaku. Při vystupování ve Vlastějovicích Magyal málem zapomněl kytary ve vlaku, ty se však nedaly a byly zdárně odneseny. Počátkem cesty ke Kácovu sme nelegálně přešli přes dva železniční mosty a tunelem, nikdo nás nechytil, a tak jsme mohli pokračovat v cestě.

věda získaly Ještěrky (otázka je, jestli za kvalitu jídla, nebo za divadlo:-) - jejich polévka, kuře s rýží, tiramisu a káva porotu úplně dostaly (hlavně to tiramisu). Potom se dlouho do noci sedělo u ohně a hrálo, jen Maďal nechtěl zahrát Jindřicha :- (Hrálo se tak dlouho, že ani nevím jak, protože jsem šel spát. V neděli už jsme snad ani nic nehráli, jen se tak nějak flákali. Když nadešel šas, poslali jsme Pytlíky na kolech pro mošt a odebrali se na vlak. Tam se, prokrácení dlouhé chvíle, četl Hobit. V Čerčanech při přestupu se ještě všichni šli podívat do nedaleké cukrárny, pak ale přijel vlak, přišla Praha, kolečko a rozchod domů.
Dal dohromady Věšák

Podzimní tábor na Provodíně

24. – 28. října 2008

Letos nám opět byla zapůjčena chalupa na Provodíně, i přes tu paseku, co jsme způsobili vloni před odjezdem. Měli bychme za to být náležitě vděční.

Vyrazili jsme ve dvou várkách, drsoni v pátek večer a děcka s lenochy v sobotu ráno. Páteční skupina (Pat, Věšák, Tatch a já) odjela po šesté hodině z Prahy na Lovosice a odtud motoráčkem do Stvořinek, visky, nad kterou se tyčí výrazný kopeček Ronov. Ten jsme však neviděli, protože byla tma jak v pytli a ještě k tomu mlha. Když i vlak zmizel ve tmě a nádražák v osamoceném nádražní budově, vyrazili jsme kousek po kolejích a na prvním příhodném místě postavili tropiko, v takové borové tyčovině. Protože jsme na podzimák byli náležitě vybaveni, vytáhli jsme abalone a dali jsme si před spaním jednu partii. Chvilí jsme vtipkovali, že rozsvítí-

me i dvě tlakové petrolejky, které jsme měli v báglu.

Sobota

Ráno byla stále mlha jak mlíko. Naše cesta vedla nádhernou krajinou okolo soustavy rybníků, obdivovali jsme precizní práci vyhnaných Sudetských Němců - stavičla, náhony vytesané v pískovcové skále

Frisbee před chalupou. Mat a Hluk

a zejména jeden klenutý mostek, u kterého jsem ostatní dlouho zdržoval focením. Člověku je z toho vždycky trochu smutno, když vidí taková díla, kdysi postavená a udržovaná s obrovskou pečlivostí, jak pozvolna mizí. Melancholickou atmosféru podkreslovaly podzimní barvy a mlha, čekali jsme, kdy skrz ní vyleze sluníčko, jak je touto roční dobou běžné, ale za celý podzimák nám vlastně nevylezlo ani jednou (přestože v Praze prý svítilo). V měsíčku Holany nás trochu zmátlo vedení turistických značek, pozměněné proti mapě. Nezbylo nám, než se trochu delší zkratkou přes pastvinu vrátit zpět na správnou cestu. O kus dále jsme odbočili k zajímavému útvaru, který se nazývá Jiljov. Je to osamělá pískovcová skála, do které kdosi kdysi vytesal schodiště a ohoz, prý je to pozůstatek středověkého tvrziště.

Na věži jsme zakousli nějaký chleba a pokračovali nádhernou lipovou alejí do Zahradek. Odtud vedla další cesta podél Novozámeckého rybníka, kde to Štíři napáli

li tak, že jsme jim s Tatouchem sotva stačili. Holt to mládí:-)

Mazáckými zkratkami přes koleje, lesem a přes louku jsme došli na okraj Provodína, kde na nás vyběhlo skotačivé hlídací štěně vlčáka. Vzápětí jsme někomu drze přešli přes dvůr a už se nad námi strměla důvěrně známá čedičová skála – Panna. Tu jsme obešli zadem okolo pískovny a v odpoledních hodinách, celkem uchozeni, jsme se konečně u chalupy shledali se skupinou dětí a lenochů. Nezbyvalo než se zapojit do nošení dříví z lesa a jeho porcování na zápraží.

Večer nám Dikouš představil program na zbytek podzimáku. Každý jednotlivec měl absolvovat vyřazovací turnaj v 859 stolních hrách, což znamená odehrát 1657 zápasů každý... a to hodně přeháním! Za odehrané partie jsme měli získávat body pro svůj tým, a pomocí bodů pak postupovat skřetími chodbami pod Mlžnými Horami až ke kouzelnému prstenu, neboť právě k této epizodě se před podzimákem Poš-

Osadníci Věšák, Kuba, Hroch a Křeček ve svém hráčském doupěti v seknici

Želva, Emilka a Brepta

tolky dočetly ve své douhodobé hře. No potěš koště!

Naštěstí jsme vzápětí zjistili, že osazenstvo podzimáku nelze rozdělit do připravených herních skupin tak, aby všichni měli co hrát, vždy některé skupiny zůstávaly nekompletní a čekalo se. Naše vyhlídky se zlepšily, aspoň bude čas na základní životní potřeby, jako spánek, jídlo a hra na kytaru a ukulele. Zvláště poslední jmenované jsme s Krupem věnovali většinu večera. A nevím proč, taky jsme za ten večer dostali nějak málo bodů, možná to bude mít nějakou souvislost, ale jsou to skutečně jen spekulace.

Neděle

Stále mlha. Vyrážíme aspoň před chalupu mezi kravince a hrajeme pár akčních zápasů v kolíkách. Docela nám to šlo, vyhnuli jsme se obvyklým patovým situacím a ve hře nebyla nouze o náhlé zvraty a těsná vítězství. Oběd jsme si dali v teple u krbu a pak jsme se šli projít po loukách směrem k oboře. Cestou jsme hráli několik

her, např. kočka a myš nebo červení chytají bílé a naopak. Aby to nebylo jednotvárné a hlavně abychom si řádně užili kravinců, vhodně jsme hru doplňovali novými a značně dětinskými prvky. Nakonec došlo i na zápas ve frisbee.

Cestou zpět jsme se stavili v lese natěžit nějaké smrkové tyče na plot. Zapomněl jsem se vlastně o plotu zmínit – chalupa na Provodíně stojí na samotě a je celá obklopena pastvinami. Majitel pastvin se už léta neobtěžuje zajistit, aby jeho krávy nelezly na zahradu a do sadu u chalupy, kde se jim náramně líbí, zvláště na podzim když padají jablka. Zahrada je tedy značně okousaná a zahnojená a Pekárkovi, majitelé chalupy, se tomu letos rozhodli učinit přítrž. Uspořádali mezi uživateli chalupy sbírku, na kterou mnozí z nás přispěli, a nakoupili kůly a ostnác. Naistalovali je asi na 3/4 obvodu zahrady, zbytek byl chráněn hustým pámelníkem.

Jenže krávy nejsou tak blbě, jak vypadají, a záhy si skrz pámelník prorazily sloní stezky. My jsme se proto rozhodli přiložit

Červení honí bílé

ruku k dílu a nedokončenou část plotu alespoň provizorně zahradiť smrkovými tyčemi. Vzápětí jsme ale zjistili, že krávy zcela nestydatě prolézají i již hotovým plotem, neboť dva ostnaté dráty tvořící ohradu jsou příliš daleko od sebe! Po tomto zjištění jsme v beznadějném projektu nepokračovali a donesené tyče jsme nařezali a opřeli na zahradě. Slíbili jsme, že přijedeme na brigádu postavit plot pořádně, což jsme také učinili letos 6. a 7. června.

Večer se pokračovalo ve zběsilé herní vášni, jak jinak. Někteří už ale začínali tušit, že všech 2587 nebokolik zápasů nestihnou. Mimo to jsme dostávali body za méně intelektuální, ale o to užitečnější činnosti, jako vaření, mytí sebe i nádobí, řezání dřeva apod. Velmi nás pobavila kráva, která (zřejmě delší dobu) stála ve tmě za oknem a nevěřicně koukala Krupovi do karet (pokud to teda nebylo jiný večer).

Pondělí

Na tento den jsme naplánovali dlouhátanský výlet. Slunce bylo opět skryto kdesi za nízkými mraky, bez naděje že ho kdy spatříme.

Vyrazili jsme, podobně jako předešlý den, směrem jihovýchodním k oboře. Po-

dél obory jsme pokračovali směrem na Psí Kostel. Cestou jsme hráli indiány a spol. a jelikož se blížilo významné výročí – 90 let od vzniku Československa – Kule s Tatouchem vymýšleli otázky z historie. Odpojili se Pytlíci a vydali se na vlak a do Prahy psát domácí úkoly.

Od hájovny jsme šli podél rozestavěného vedení vysokého napětí a debatovali jsme, kdo a proč takovou investici kvůli jedné hájovně platí. Na Psím Kostele, což je spleť prostor vyhlodaný pod pískovcovou skálou (zřejmě zčásti uměle) jsme si dali oběd a naplánovali dlouhé pokračování výletu – kolem dokola okolo celé obory. Cesta vedla roklemi a nekonečným lesem s obrovskými buky, zářícími podzimními barvami. Nadšení všech romantiků ale postupně ochladil déšť, neboť odpoledne, když jsme zrovna byli nejdál od domova (a to znamená hooodně daleko) začalo docela sprostě lejt. Do chalupy jsme dorazili za tmy, urosaní, uchození a hladoví jak družstevní kráva. Zejména nejmladší výletníci si zaslouží pochvalu za statečnost!

Večer jsme si s chutí uvařili miláno a pak pokračovali v obvyklém programu.

Úterý

Počasí, že by psa nevyhnal. Akorát krávy strnule stojí venku a moknou. No fuj. Alespoň jsme zdárně dohráli celou hru a některé skupiny skutečně získaly kouzelný prsten. Také jsme udělali soutěž v uzlování. Nakonec den v chalupě u plápolajícího krbu příjemně utekl.

Chalupu jsme, tentokrát bez katastrofických následků, poklidili a v podvečer jsme vyrazili do Provodína na vlak. Měli jsme slušnou rezervu, a tak jsme ještě na nádraží pokračovali ve čtení o skřetech a vrrcích. Až do Prahy-Vysočan jel vlak sice dlouho, ale aspoň podle jízdního řádu. Tam nás ale České dráhy pořádně vypekly a na Wilsonák jsme přijeli skoro s hodinovým zpožděním. No co, ani tento nevydařený konec nemohl pokazit dojem z povedeného výletu.

Maďal

Oddílová výprava do Borku

15. – 17. listopadu 2008

Ačkoliv tenhle zápis píšou jen měsíc po výpravě, zjistil jsem, že si toho z ní zase tolik nepamatují, a tak bude docela stručný.

Sobota

Sraz byl v sobotu ráno na Smíchově na nádraží, odkud jsme odjeli kousek vlakem do vsi Všeradice. Odtud to je asi hodina pěšky až k bývalé faře v Borku. Cesta byla zpříjemněna hrami o fazole a blátem, takže se trochu protáhla. Jinak bylo dost nádherné podzimní počasí, sluníčko, co sice svítí, ale nehřeje, a tak. Do fary jsme dorazili různě podle toho, kdo si jak rozhodl zašpinit boty přechodem přes pole, anebo jak silná byla motivace v podobě fazolek za první příchod do chalupy. Chalupa je docela velká, stojí na okraji vesnice a je kolem ní hromada místa třeba na kolíky, ke kterým jsme se ale dostali jen jednou. Takže po příchodu jsme začali chalu-

pu tak nějak očichávat. Chalupa se mi docela líbila (v názoru mě ovlivnila i tekoucí voda, toalety a sporák). Po chvíli se autem dovezl Vávra, kterému zvyk velí se po ránu pořádně vyspat. Odpoledne se začali vyrábět papíroví draci a začala se přendávat střecha. Ze začátku je to docela vděčná činnost spočívající v házení tašek ze střechy, případně podávání tašek člověku, který je háže ze střechy, anebo podávání tašek člověku, který je podá dalšímu, který je hodí ze střechy. Samozřejmě se dá uplatnit i jinak, třeba sundáváním tašek ze střechy a jejich podáváním do řetězu, na jehož konci se hodí ze střechy. No a kdo se ani v jednom z toho nenašel, mohl celou akci třeba fotit. Nakonec jsme se večer mohli kochat pohledem na odkrytou stranu střechy. Došlo i na ty kolíky, pouštění draků, chvíli házení s frisbee a tak. Někdy k večeru odjel Hroch a přijel Dikí, k večeri byly knedlíky se slatinou a ještě dlouho do noci jsme hráli stolní hry, až někteří začali odpadat.

Vávra se na chvíli vzdálil od kulečnicku, aby obhlédl stavbu střechy

Bobeš a Emilka, mladí paleontologové

Neděle

V neděli jsem se vzbudil akorát na snídani, ke které byl porridge. Nutno dodat, že dost chutný. No a pak jsme se vrhli na takový vrchol výpravy, kterým bylo hledání trilobitů. Cestou k bývalému lomu na Plešivci jsme zahráli indiány, povodeň a nepotýra. Uprostřed lomu je nádherné jezírko, které jako by lákalo ke koupání, kdyby se teplota neblížila nule. Všichni vytasili kladívka a jali se vykutávat zkameněliny. Po chvíli se na vrcholu téměř kolmé stěny lomu začali shromažďovat jacísi motorkáři a koukali dolů. Jeden okolo přijel k nám, načež se proti té stěně rozjel a vyjel až nahoru. Ještě si to pak jednou zopakoval, ale to už jsme odcházeli k dalšímu lomu, zvanému Kobyla. Tam myslím nikdo moc zkamenělin nenašel, tak jsme si aspoň dali oběd a šli dál. Ještě někdo cestou našel nějaký míč, který se nakonec donesl až do chalupy. To nás ale čekala ještě jedna zastávka v lomu Zlatý Kůň. Po chvíli se pár lidí rozhodlo, že už by šli do chalupy, a tak vyrazila napřed skupinka ve složení Plác, Čoči, Vávra a já. Po značce jsme vylezli nad lom, odkud jsme měli nádherný výhled na celou ještě funkční část lomu, která se musí celá obejít. Bohužel jsme ale

neviděli cestu, a tak jsme se vrátili. Po nějaké době se i ostatní rozhodli se vrátit, ale protože cesta opravdu chvilku chyběla, tak jsme museli projít nějakým křovím. Cesta do chalupy byla delší, než jsem čekal, ale zato jsme viděli třeba lom Zlatý Kůň osvětlený potmě. Večer se zase hrálo Palermo a tak, odjel Kubula, přijel Pepin, k večeri byl plátek masa (opět velmi chutný), ohodnotily se zkameněliny, které lidi přinesli, a nakonec šli všichni spát. Ještě jsem si nařídil budík s myšlenkou, že příští den ráno odjedu, protože potřebuji být v Praze o něco dřív, než je hromadný návrat.

Pondělí

Nejdřív ze všeho mě vzbudil budík, asi v půl sedmé, tak jsem ho zaklapl a pořádně se probral opět až na snídani. Dopoledne se skládala dohromady střecha. Kule pak vyhledal spoj, kterým se dalo dojet do Prahy a který jel v 14:51 ze Všeradic, a tak se na něj všichni, co měli v plánu odjet o trochu dřív (Čoči, Vávra, Vláška a já), připravili. Cestou jsme začali být nervózní kvůli času a nakonec jsme na nádraží dorazili naprosto přesně. Kolem právě projel autobus, ale toho jsme si všimli až ve chvíli, kdy jsme si přečetli, že z nádraží vlak jet nemá a příští 2 hodiny ani nepojede. Tak jsme zavolali Kulemu, který nám sdělil, že ten spoj, kterým máme jet, je vlastně autobus. No, docela jsme si oddychli, když k nám autobus po chvíli přijel opačným směrem. Nakonec jsme pohodlně dojeli do Prahy a tím pro mě výprava na Borek skončila.

Zapsal Petr

Pražská 100

28. – 29. listopadu 2008

Již 34. ročník tradiční akce jsme pojali novátorsky – vzhledem k omezenému počtu tuhých a Vrápencovým zástojům v Litvínově jsme se nakonec dohodli na změně trasy. Plánovali jsme cestu z Jesenice u Blatna přes Lány a Loděnici do Prokopáku. Nakonec to ale dopadlo trochu jinak – Vrápenec na poslední chvíli zjistil, že se do Jesenice večer nedosta-

torickou pamětihodnost nám nemohl Maďal dovolit minout) šli do Lán. Tam na nás čekal Kule a Petr Příbil s rodinou, bylo kolem 11 a my měli v nohách 55 km. Společně jsme šli přes Lhotu do Dolního Bezděkova (tam jsme nechali Petra se svištíky) a pak podle Loděnice po červené. V Podkozí jsme opustili řeku (možná neprozíravě) a vyrazili přes Ptice a Úhonice přímo ku Praze. Posledních pár km potmě a přes

Ráno nás přišli do Lán podpořit Petr Příbil s rodinou a Kule coby měkkýš

ne, a tak jsme já s Maďalem vystoupili už v Pšovčích a přibrali Vrápence v Kněževsi (dojel vlakem do Chrástfan). Proti původní představě jsme trasu zkrátili cca o 13 km, a tak jsme operativně změnili plány. Nešli jsme rovnou na Řevničovské nádraží, ale zahnuji jsme na sever do zóny klidu Džbán a na stejnojmenný kopec a pak přes Kroučovou, Bdín a Trstice na Řevničovské nádraží (oproti původní trase jsme tam pak měli v nohách o něco více). Odtud jsme po značce a pak po trase koněspřežky (= opět trochu zacházka, ale takovou his-

pole většinu z nás demoralizovalo natolik, že jsme lákání městské dopravy na Zličíně neodolali (cca 20:00 a 88. km). Jen Maďal seběhl do Prokopského údolí a pak na Zličín a k nám domů na Malvazinky. Poté, co se ještě proběhl kolem bloku, měl v nohách 105 km. Celkově se akce i trasa líbily, počasí bylo přívětivé (sněžilo jen chvílemi, v noci bylo teplo a nepršelo), jen ten konec by asi byl lepší po původně vymyšlené trase. (Poznámka na okraj: celkový historický přehled Pražské stovky se vbrzku objeví na webu).

Tatouch

Zimní tábor na Libíně

26. prosince 2008 – 4. ledna 2009

Tentokrát jsme na zimní tábor vyrazili do lesní chaty kousek od Libínského Sedla na Šumavě, kterou pronajímají Lesy České republiky. Původně měla být účast výrazně odlišná, těsně před odjezdem odřekla celá rodina Horáců, neboť Honza dostal žloutenku. V pátek 26. 12. jsme se tedy sešli ve složení Kule, Tatouch, Plác, SRN, Pepa a Maďal v ranních hodinách Na Knížecí a nastoupili do přímého autobusu do Volar.

Jak už se stalo poslední léta zvykem, sněhu bylo pramálo, a tak jsme stále pochybovali, zda nevezeme futrály s běžkami zbytečně. První sníh se objevil až za Prachaticemi, kde silnice příkře stoupá do Libínského sedla. Cestou k chatě jsme již šli po uježděné vrstvě sněhu – žádný zázrak, ale aspoň něco.

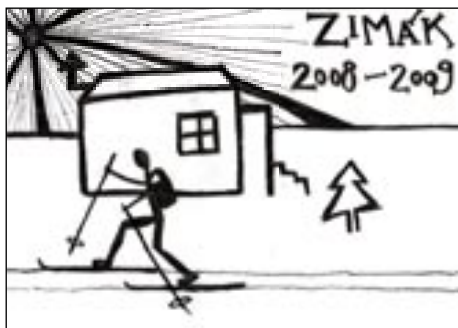
Záhy po příchodu jsme obuli běžky a vyrazili na průzkum okolí. Několik kilometrů, až pod vrchol Libína (1096m), se dalo klouzat po docela hezké stopě. Libín je ale v podstatě izolovaný masiv, a tak na všechny strany okolo bylo takřka zeleno – nic na celodenní výlet.

Večer jsme ukuchtili zeleninovou polévku a zahráli nějaké deskové hry. Rozhodli jsme se druhý den zkusit běžkařské stěstí vlakem na Kubově Hutě, a tak jsme namazali chleby a nařídili budíka na tři čtvrtě na sedm.

Sobota

Na zastávku ve Skříněrově jsme se doklouzali (až na závěrečný sešup do vesnice, kde nebylo dost sněhu) během půlhodiny a s rezervou stihli za úsvitu nastoupit do motoráku do Volar. Tam jsme přestoupili a nechali se vyvézt přípojem do Kubovy Hutě, nejvyšší to stanici v síti českých železnic (995m). Odtud podle našeho očekávání vedly pěkné běžecké stopy, zprvu dokonce strojově upravené.

Počasí bylo mrazivé, zatažené. Skrz lesy jsme dospěli k osvěžujícímu pramenu Vo-

lyňky, na jehož březích mráz vytvořil podivné ledové rostlinstvo, dále jsme pokračovali přes Švajglova Lada na Alpskou vyhlídku (Alpy však byly skryty kdesi v oblačnosti). Přes kopce Bukovec a Kamenná nás cesta dovedla až na okraj rozsáhlých luk, nad osadu Šindlov. Tam jsme, někteří schováni před mrazem v malé budce posedu, pozřeli oběd a posléze zamířili stejnou cestou zpět na vlak do Kubovky. Výlet nám zvedl náladu, neboť se ukázalo, že ve vyšších partiích je sněhu dostatek – z nejzazšího místa, kam jsme došli, by se dalo pokračovat kilometry a kilometry bílými stopami.

Z Kubovy Hutě jsme dojeli již za tmy, opět s přestupem ve Volarech. Noční cesta ze Skříněrova, za svitu měsíce (stejně jako ranní odjezd před rozbřeskem), se stala takřka denním pravidlem.

Neděle

Tento den byl avizován příjezd velmi početné návštěvy, a tak jsme výjimečně nejeli vlakem na běžky. Ukázalo se slunce, teplota se držela kdesi pod mínus deseti. Rozhodli jsme se upravit ledovou plochu rybníka, já jsem si mezitím vyrazil oběhnout kolečko pod Libínem. Naše řady se rozrostly o Vavřince, Pibižucha, Madlu, Čoči, Hluka, Sovu, a dost možná ještě někoho, paměť mi již slábne. Někteří se vydali projet na běžkách, zbytek pilně budoval na rybníce curlingové hřiště. Mohutná vrstva ledu, vydobytá sekerou z hladi-

ny rybníka, posloužila na výrobu kamenů a hra se stala oblíbenou zábavou po několika dalších dnech.

Večer jsme se Sovou a dalšími hudebníky páchali rámus a přehlušovali se s ostatními, kteří se věnovali všemožným deskovým hrám.

Pondělí

Opět jsme vyrazili před úsvitem na vlak do Skříněrova. V chatě zůstali akorát Plác a Pepa, kteří později toho dne jeli autobusem zpět do Prahy. Ač je to nepochopitelné, nakonec se s nimi rozhodl odjet i znučený Pibižuch, který se tak na zimáku zdržel sotva 24 hodin. Je s podivem, že ho nemrzela investice několika set korun do dopravy a ubytování, když nic jiného...

Stejně jako předešlý den jsme zamířili do Kubovy Hutě. Modrá obloha a silný mráz předpovídaly krásný zimní den. Již známou cestou jsme dospěli na Alpskou vyhlídku (tentokrát skutečně s dalekým výhledem na rozzářenou ojiněnou krajinu)

a dále k Šindlovu. Spustili jsme se po loukách do mělkého údolí a rozvalili se na travnaté mezi k obědu. Já jsem se se Sovou vydal zjistit, zda nejede z nedaleké autobusové zastávky odpoledne nějaký vhodný spoj, který by nám umožnil pokračovat dále neznámými končinami a nevracet se stejnou cestou na vlak.

Když jsme se vrátili, ostatní se již chystali k odchodu, slunce sice svítilo, ale mráz je mráz. Autobus jsme skutečně našli, vhodný přípoj na náš vlak do Vimperka, a tak jsme pokračovali po loukách do Nových Hutí a dále vyrolbovanými stopami, mezi spoustou lidu, směrem na Churáňov. Vrcholová sestava doběhla na kopec Přílba (1217m), ostatní se o něco dříve otočili a jeli napřed na autobus. Bohužel jsme se nějak špatně dohodli na kterou stanici a čekali jsme na dvou různých.

Slunce zapadlo a začínal nás sužovat mráz. Už bylo dávno po odjezdu, autobus však stále nebyl v dohledu. Uklidňovalo nás pouze, že na zastávce nečekáme

Naše oblíbená kratochvíle, hra v curling

V lesích cestou na kopec Příklad

jediní. Nakonec jsme přeci jenom odjeli, ovšem s notným zpožděním, které se stalo osudným – ve Vimperku nám o několik minut ujel vlak. Ve vybylých dvou hodinách jsme alespoň dokoupili proviant na zbytek zimáku.

úvodní část napsal **Maďal**

Ahalbert (já) mezitím dobíhá v Praze autobus a z Prachatic vyráží do tmy k Libínskému sedlu. Na Tatouchovu telefonickou radu se však vrací do města, vlakem dojde do Skříněrova a odtud dojde po zelené značce, vedoucí lesními pasekami.

V chalupě je nyní kompletní hudební sekce (Aha, Maďal, Vávra, Sova a Madla), a tak si po dlouhé době zazpíváme *Kráčel krajem proutník* ve vlastní úpravě, *Krátký popis léta* od Hradištanu či šlágry od Peter, Paul and Mary. Hovor a zpěv utichají až kolem páté hodiny ranní, kdy se Sova s Madlou balí a vyráží na autobus do Prahy.

Úterý

Dopoledne se věnuji důležitým záležitostem (spánku), pročež nemohu referovat o společenském dění. V odpoledních hodinách v chalupě dochází ke vzpouře a mladší osazenstvo prchá do Prahy. Zbylí účastníci ve složení Tatouch, Kule, Maďal a Aha k večeru vyráží na malou procházku. Kule fotí hejno čечetek zimních a když se citelně ochladí, razíme na večeri do chalupy. Stavujeme se u rybníčku, ale na curling již není vidět.

Po jídle se seznamujeme s novou deskovou hrou Poštovní kurýr, v originále *Thurn und Taxis* (vyšla 2006), navržené na motivy podnikatelského úspěchu někdejšího šlechtického rodu, který od 15. století provozoval v Evropě rozsáhlou síť poštovních služeb. Ve hře sbíráte body za vybudované poštovní trasy a cvičíte se v místopise německých zemí :-)

Středa

Posádka chaty se v 6.45 souká ze spacáků a balí proviant a na celodenní výlet

směr Nové Údolí (mimořádně, souhlasíte, že psát Nové Údolí s velkým Ú, potažmo Špindlerův Mlýn s velkým M je nesmysl, když třeba Prášílské jezero píšeme s malým J?) a není spíš nesmysl to Prášílské jezero? Psát celý název s velkými písmeny je IMHO nevdaně logické a příjemné zjednodušení (pozn. Maďal). To souhlas, ale stejně tak by dávalo smysl psát pouze první písmeno velké. Šetří to třeba inkoust.

Vlak odjíždí ze Skříněrova v osm hodin, máme tedy co dělat. Sprint lesní stopou za ranního rozbřesku je nicméně zakončen úspěšně a na zastávce zhotovíme několik působivých snímků dorůžova zbarvené oblohy.

Zatímco lokálka uhání zasněženou krajinou, v pohodě snídáme a plánujeme trasu výletu. Sledujeme, kterak se slunce pomalu zvedá nad Prachatické předhoří (nebo Předhoří?), které za Volarami přechází v nejvyšší část Šumavy. Podle všeho nás čeká krásný den.

Trať končí v Novém Údolí padesát metrů od státní hranice s Německem. Zemská hranice mezi českými zeměmi a Pasovským biskupstvím touto oblastí probíhala již od dávných dob raného středověku. Dřevařská osada Neuthal vznikla kolem roku 1800 a její existenci utnulo až uzavření hranic komunisty v polovině 20. století. Na české straně hranice je nyní kromě bufetu, obchůdku a nástupiště trati pusto, zatímco nedaleké městečko Haidmühle (česky *Borský mlýn*) si žije poklidným životem německého „konce světa“.

Trať, po níž jsme přijeli, spojovala od r. 1910 Pasov s Volarami, po Únoru bylo mezistátní spojení přerušeno a z posledních cca 14 km ke hranici – na německé straně – byl v sedmdesátých letech odstraněn svršek a dochovaly se pouze násypy, viadukty a zářezy. Tento úsek je nyní využíván v létě coby cyklostezka a v zimě jako běžecká stopa. Nějací nadšenci nedávno obnovili mostek přes hraniční potok včetně cca 50 metrů trati, dali na ní vozík a provozují „nejkratší mezinárodní trať na

světě“ a ve starém vagónu pak malé muzeum. Dnes však mají zavřeno, a tak přecházíme hranici, fotíme, namázneme lyže a vyrazíme.

Provizorní stopa nás nejdříve dovede do Haidmühle, kde si nevíme rady, záhy však najdeme násep trati a noříme se do německého území. Stopa je jako obvykle v těchto končinách perfektně upravená. Vzhledem k jejímu k původnímu účelu překračujeme naprosto minimální převýšení. To nás ovšem nudí, a tak u Frauenberg, kde trať kříží rozvodí a začíná pozvolna klesat, uhýbáme na lesní cestu.

Cesta se vine bučinou, postupně mjíjeme Duschlberg a Hirschberg a okruh se snažíme zakončit sestupem ke hranici. Maďal a Aha excelují ve čtení mapy, když nejsou ani po četných pokusech a s pomocí rozcestníků schopni určit vlastní polohu. V mezích se zjišťujeme, že Duschlberg jsou v okolí nejméně dva. Několikrát křížíme starobylý kanál na plavení dřeva a okruhem přes Bischofsreut a Lichtenberg, kde je krásný výhled, se vracíme do Haidmühle, odkud je to pět minut ke hranici a konečně vlaku. Po setmění nás lokálka odváží do Skříně-

Čoči přebírá kameny na curling

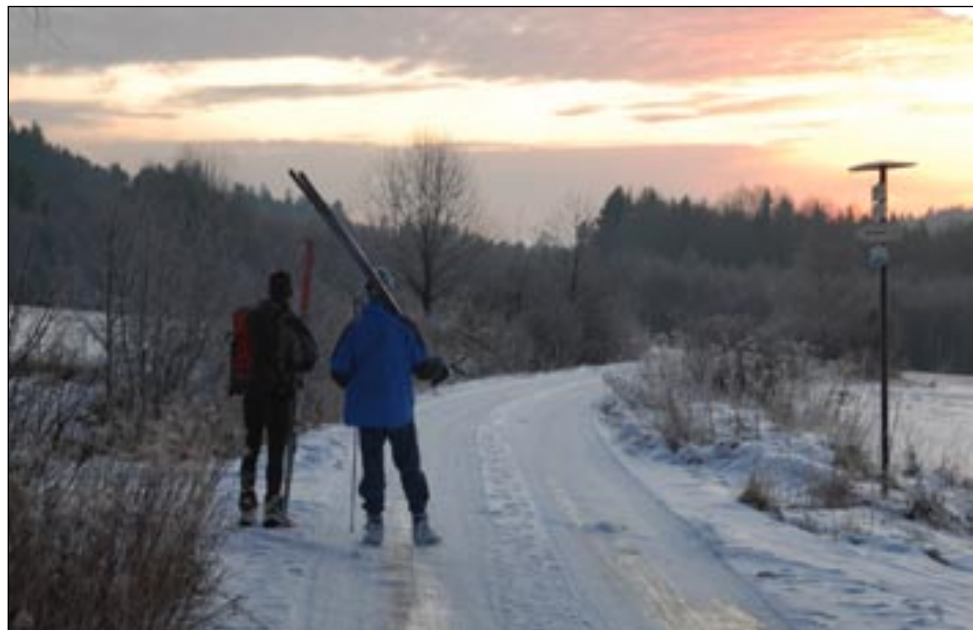
něrova a výšlap lesem za svitu měsíce výpravu uzavírá.

Po večeri nevládne nálada k bujarým oslavám, a tak uléháme před půlnocí.

Čtvrtek

Kdo by to byl řekl, že na Nový rok vstane ještě před svítáním. Není snad zvykem být v tuto dobu *ještě* vzhůru? Směr jest stejný jako včera – Nové Údolí. Po dobře miněném naléhání vstávám též a nelituji. Start máme o chlup horší než včera, a tak se náš trénink dobíhání vlaků v zimních podmínkách posunuje na náročnější úroveň. Ve Skříněrově však máme před vlakem náskok v řádu minut, což nelze kvalifikovat jinak než jako důsledek špatného plánování a zbytečného spěchu.

V Novém Údolí je liduprázdno a pošmourné počasí. Přecházíme znovu hraniční mostek a za Haidmühle opět nastupujeme na lyžařskou dálnici vedoucí po železničním náspu. Je kuriózní, kterak se před vámi běžecká stopa zařezává do krajiny, údolí překonává na robustních via-

Východ slunce ve Skříněrově po cestě na vlak

duktech a silnice míjí v mimoúrovňových kříženích. Možná inspirace pro stavitele lyžařských areálů v Čechách?

Značnou část výpravy svrbí lyže, opouští tedy Ahalberta a podnikají okružní cestu přes hraniční hřeben. Na Trojmezí se dostávají nad úroveň oblačnosti a jejich ná-maha je tudíž odměněna sluníčkem a rozhledem do všech tří států (nakolik bude po schválení Lisabonské smlouvy možné hovořit o suverénních státních útvarech). Já se mezitím nikam neženou a pokračuji zvolna po „železnici“, jež se za rozvodím počíná svažovat. Chci dojet co nejdál to půjde, ale záhy začíná být ve stopě plno jehličí. Sněhu je celkově přeci jen málo. Dávám si oběd, jedu zpět a je mi poněkud chladno. V Altreichenau narazím na Gasthaus a chci si dát čaj, ale ouha, takticky jsem si s sebou nevezl €. Nabízím paní koruny, ale prý neberou. Respektuji to a čaj oželím, ale nutí mě to k zamyšlení. Představuji si, že jednou budou v celém pohraničí přijímány univerzálně obě měny a mezi oběma stranami hranice se znovu vytvoří pevná spo-

Ranní odjezd ze Skříněrova

lečenská a hospodářská pouta. Dvacet let od pádu železné opony je přeci jen asi krátká doba.

Pendluji mezi Haidmühle a Frauenbergem, neboť je teprve půl třetí a nemám jinak co dělat. Posléze mířím k hranici, kde je otevřen malý krámeček, kam si chodí Němci ve velkém pro cigarety, alkohol, parfémy a čokolády. Tedy sortiment, jímž nepohrdnu ani já (zvláště hořkou mám velmi rád). Čaj ale nevedou! Pomalu vymyslím, jak strávím následující dvě hodiny do odjezdu vlaku, když se slečna smiluje a nabídne, že mi připraví vlastní. S díky odkládám bundu a upíjím z hrnečku. Vzápětí je mi nabídnuto i domácí cukroví (opravdu jsem ho nikdy nesomroval, slečna tvrdila, že ho má po týdně už „plné zuby“). Jaký div, že idylka uplyne rychle a já se odeírám na vlak, kde se shledávám s ostatními.

V pátek jsem se musel odebrat opět do Prahy, abych zde následující ráno úspěšně doběhl letadlo do království čokoládových pralinek. Můj zápis zde proto končí.

Ahalbert

Maďal pokračuje:

Pátek

Tento den jsme opět nevyrazili na ranní vlak. Aha měl v plánu po poledni odjet a mysleli jsme, že s námi půjde ještě na kratší výlet. Nakonec jsme vyrazili tak pozdě, že se musel otočit a jít balit po několika stech metrech. My zbývající, tedy Tatouch, Kule a Maďal, jsme sjeli po tenké vrstvě sněhu / po trávě do Zbytin a odtamtud jsme šli na botách do Svaté Magdalény. Tam bylo možné lyže opět nasadit a pokračovat na Dolní Sněžnou a dále přes louky mezi mezezi připomínajícími zaniklé vesnice. Vykouklo nízké odpolední slunce a poskytlo výjimečné fotografické scénérie.

Krátké zimní odpoledne se chýlilo ke konci. Opustil nás Kule, který zamířil soumrakem vstříc Volarskému plaveckému bazénu. Já jsem se s Tatouchem otočil a takřka stejnou cestou jsme se vydali lyžopěšky zpět do chaty přes Magdalénu a Zbytiny.

Partie Roštovního kurýra (Aha, Tatouch, Maďal)

Sobota

Jako obvykle jsme odjeli ranním vlakem, znovu do Nového Údolí, které se ukázalo být nejlepším lyžařským východiskem. Počasí bylo zase krásně slunečné a mrazivé, lesy zářily jíním, zkrátka opět nevídaná zimní nádhera...

Objeli jsme po německých stopách kolečko velmi podobné tomu střeďečnickému. Stavili jsme se ale na vrcholu Haidel (1166m), kde jsme vychutnali dokonalý rozhled z mohutné dřevěné rozhledny. U Bischofsreut jsme překonali státní hranici a zpět na vlak dojeli Českem po červené turistické značce. Kontrast mezi civilizovaným Německem a po válce umrtněným českým pohraničím je skutečně obrovský. Stále se vnucuje pocit smutku a zmaru nad zbouranými vesnicemi a zpustlou krajinou, předtím po staletí s láskou a pečlivostí kultivovanou. Na druhou stranu se ale tento surový komunistický zásah nepřímo zasloužil o vznik rozsáhlých ploch skutečné divočiny, jen málo dotčené civilizací, mís-

ty připomínající severské pustiny. Uvidíme, jak s takto unikátním územím současné generace naloží.

Večer se za námi staval lesák vybrat peníze za pobyt. Byl značně upovídaný, a tak jsme aspoň hodinu poslouchali jeho názory na trh se dřevem, obnovu lesa, ochranu zvěře a podobně... určitě to bylo zajímavé, ač ne se vším (coby teoretik z města) souhlasím.

Neděle

Usoudili jsme, že na žádný výlet už stejně nepůjdem, a tak jsme se rozhodli odjezd urychlit. Ve spěchu jsme umyli nádobí, sbalili přebytek, vytřeli podlahy a vdatně zatíženi veškerými kytarami, petrolejkami atp. vyrazili do Skříněrova na vlak. Ahalbert by z nás měl radost... když poslední z nás po vysilujícím sportovním výkonu doběhl na zastávku, vlak se již nořil ze zatáčky.

Rozhodnutí nejet autobusem, ale vlakem, jsme nelitovali. Samozřejmě to trvá o dost

děle, ale cesta se dá užitečně vyplnit, třeba zašíváním běžkařských bot.

Pod horami byl v krajině sněhu jen poprašek, mrazy ale trvaly po celý týden i

v nížinách, a tak bylo zajímavé sledovat obrovské množství lidí trávících neděli na rybnících – skoro každá vodní plocha sloužila jako kluzišť.

Maďal

Pololetky v Desné

29. ledna – 1. února 2009

Měli jsme sraz na Černém Mostě. Je-li jsme autobusem do Desné, kde jsme vystoupili. Pěšky jsme šli nejdříve vesnicí a potom lesem k chalupě. Tam jsme si vybalili věci a šli spát.

1. den

Ráno jsme si dali snídani a pak šli na běžky. Pořádně jsme si zaběžkovali a vrátili jsme se až večer. Udělali jsme si večeri. Po večeri jsme hráli stolní hry a ping-pong.

2. den

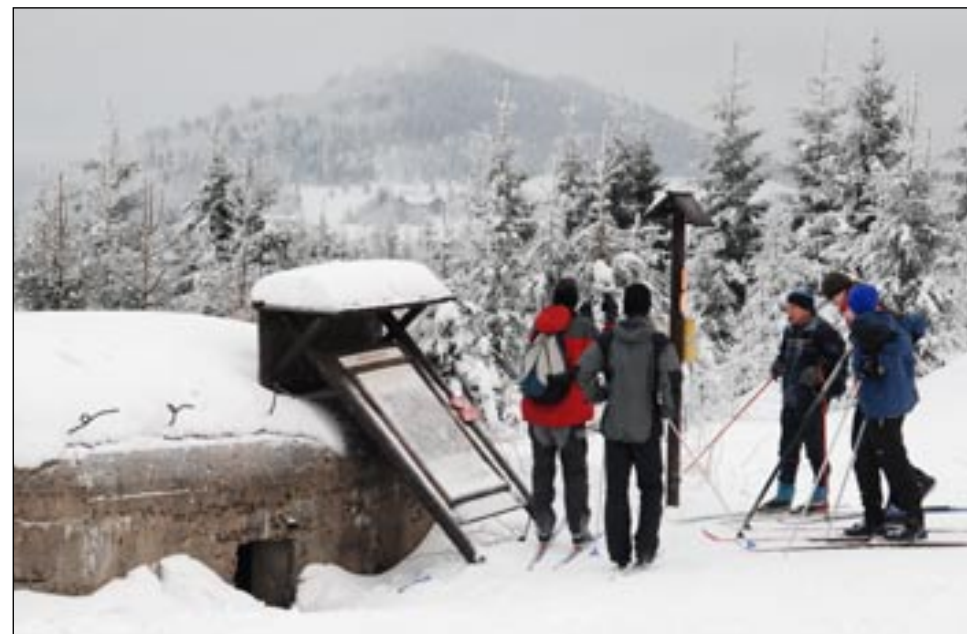
Ráno jsme šli běžkovat. Dali jsme si oběd na Smědavě a pak šli do chalupy. Navečeřeli jsme se a šli hrát ping-pong a stolní hry.

3. den

Ráno jsme chtěli jít na vodopády, ale už jsme to nestihli. Uklidili jsme chalupu a pak jeli domů.

Hyp

Otevírání studánek

21. března 2009

Tato tajná akce pod krycím názvem Otvírání studánek se uskutečnila jednoho nejdříve chladného, ale nakonec celkem horkého březnového dne. Prvním úkolem pro všechny zúčastněné bylo dostavit se v předem určenou dobu do rozlehlého podzemního areálu v jedné pražské ulici nebo na speciální autobusové nádraží vyhrazené (ne)jen pro ně. Asi si myslíte, že nesourodá skupina tak 20 lidí musela budit nežádoucí pozornost, to však neznáte maskovací techniky těchto gangsterů. Věřte nebo ne, v očích kolemjdoucích působili jako obyčejný turistický oddíl. Abych se ale vrátil k tématu: Takže toto seskupení mafiánských bossů a bossek se odebralo na blíže neurčené místo na jih od Prahy.

Další úkol od toho úplně Nejvyššího padl hned po opuštění autobusu: kdo doběhne ke strašákovi, má bod. To byste nevěřili, jak rychle dokáže takový mafián běhat, když si myslí, že stoupne v očích Nejvyššího...

To ale ještě nikdo ze zúčastněných nevěděl pravdu: tohle byl jen test na speciální akci s krycím názvem "Škatulatahejbejte se" pořádané na předem vybraném plácku uprostřed lesa. Jen ti nejsilnější pře-

Poštolky s novou členkou

žijí. Kdyby ale nějakou náhodou vydrželi i nějaký slabší, budou skalpováni indiány, nebo spláchnuti povodní – obojí totiž oláďá Nejvyšší.

Poslední úkol byl vyřknut na břehu řeky (přála si zachovat své jméno v anonymitě, tudíž jí dáme krycí jméno Sázava). „Upleťte voodoo panenky a utopte je.“ To je poslední úkol Nejvyššího. Doufá totiž, že tím vyřadí poslední nedomrlé a zůstanou skutečně jen ti nejlepší. Všichni se snaží uplést co nejlepší panenky, aby se zbavili soupeřů. Vedro je k nevydržení, všichni se moří pod žářem slunce. Nakonec jsou zdárně vytvořené panenky rituálně vhozeny do řeky, ale co to? Jeden mafián je už tak oslaben, že místo panenky hází do vody sebe. Tomu se říká smůla. Nejvyšší se směje pod

vousy, jeho plán vychází. Odjíždí zpět do Prahy jen s kruhem nejvěrnějších. Na nádraží však čelí všichni ještě jedné hrozbě – musí se chytit za ruce a poslat signál. I tuto nástrahu však mafiáni překonávají a mohou se odebrat do svých doupat a připravovat se na další akci.

P. S. Více o akci se dozvíte na našem zpravodajském serveru VN.cz.

*zmapoval v anonymitě uchovaný
Vysoký Evropan, Šíleně
Atraktivní Koumák.*

Velikonoce

9. – 13. dubna 2009

Letošní velikonoční výprava se stejně jako předchozí rok konala na chatě Petrášce v Krkonoších.

Čtvrtek 9. 4.

Sešli jsme se na Čerňáku v 7:15 (na mě až moc brzo vzhledem k plesu odehrávajícímu se předchozí večer/noc :-)) a někdy kolem půl osmý už autobus uháněl Prahou, odnášeje nás do Špindlerova mlýna. Vávra a Ahalbert pro jistotu jeli pozdějším bussem, tudíž se žádné vtipné dobíhání nekonalalo... (naopak, ač skryto před zraky ostatních, proběhlo ráno v útrokách MHD drama s nešťastným koncem – pozn. ed.)

Co se dělo cestou autobusem, vám bohužel nepopíšu, protože jsem nedlouho po startu usnul, ale mám dojem, že někdo hrál asociace a Hadi konzumovali bonbóny.

Ve Špindlu se naše početná skupina rozdělila na dvě menší. Ta první pod vedením Kuleho vyrazila lanovkou rovnou nahoru.

Ještě mají rupy, ovšem netuší, že za chvíli budou dobíhat autobus...

ru, aby se asi o dvě hodiny později nechala předjet Ahalbertem a Vávrou. Ta druhá, vrcholová, vyrazila pěšky na Výrovku a odtamtud běžky na Petrášku.

Cestou jsme se stihli pěkně zkoulovat (víckrát), ale nakonec jsme zdárně (i přes mnohonásobné pády při běžkařském sjezdu:-) dospěli k chalupě, kde Štíří a Pytlíci okamžitě objevili pinčes a fotbálek (zábavu na několik dlouhých večerů). Když jsme se dostatečně vyřádili, přišla večere, pak další řádění v podobě stolních her a nakonec postel.

Pátek 10. 4.

Ráno jsme vstali (nečekaně;-) a po snídani vyrazili na drobné výlety. Kule s Pytlíky, Vávrou a Magyalem vyrazili na Lučňní boudu, Hadi mně neznámo kam a Máša s nejmenšími Na rozcestí. Já, Pat, Čočka a Aha jsme si to šinuli na Černou horu (původně jsme sice měli jet s Pytlíkama, ale nějak se nám nechtělo, tak jsme se odpojili:-) Tak si jedem, jedem... sem tam z kop-

ce, sem tam do kopce. Výhled na Krkonošské vrcholy je k nezaplacení. Nad sjezdovkami nad Pecí lehce obědváme. Na Černý hoře si (vzhledem k vysokohorským cenám) dáváme jen česnečku (i Čočka, která si jí ani neobjednala:-) a čaj + pečivo a vodu (ehm ehm :-P). Cestou zpátky jsme lehce traumatizováni docela i hodně prudkým kopečkem dolů, nakonec ho ale všichni ve zdraví zdoláváme a můžeme jet dál. Do chalupy přijíždíme celkem brzy, a tak si odpoledne krátíme fotbálkem...

Večer večeríme a pak spíme (a hrajem pantomimu).

Sobota 11. 4.

Třetí den je vždy označován za kritický, a proto bylo dnešním cílem zdolání úseku Petráška–Petráška, dle názvu zdánlivě krátkého, ale ve skutečnosti cca 30 km přes nejvyšší krkonošské hřebeny.

Ráno to ještě vypadalo slibně. K snídani míchaná vajíčka, venku sluníčko. Hned po pár kilometrech cesty se to však zvrátilo. Přišla totiž řada na sjízdní sjezdovky, a

Kryšpín a Bobeš cestou na Petrášku

to je pro nás netelemarkery děsivá věc. No, nějak sme se s tím poprali a ve Špindlu porídili opalovací krém (mimochodem, vydržel ještě do I. vody:-). Další cesta ovšem byla pomalu ještě horší. Nejdřív kopec k Mísečkám (ještě ušel) a potom 5 km stoupaní na Zlaté návrší, kde jsme si díky bohu dali oběd. Ó jaké to bylo mučení, když jsme my pomalejší museli znova vyrazit, zatímco ostatní se vyvalovali na mezi:‘(

Za odpoledne jsme ještě přešli (v některých případech trochu pomaleji, vid, Aha;-) Pramen Labe, Vysoké kolo, Mužské a Dívčí kameny, Špindlerovku a nakonec již značně k večeru Luční boudu (tam byl krásnej západ slunce) a úplně večer (teda aspoň já s Patem) i Výrovku. No a potom už probíhala cesta celkem v klidu, teda když nepočítám trojitě odpíchnuté kamikadze s dopadem na hlavu a podobné krasobruslařské výkony.

Večer už ani nevím, co se dělo, nějak jsem rychle usnul (málem sem se ani nestih převlíct a sundat si běžky:-)

Muži na Dívčích kamenech vyhlížejí Ahalberta

Neděle 12. 4.

Ó jak příjemný den (teda až na bolest nohou a spálené celej obličej a ruce:-). Celej den jsme se totiž váleli, hráli stolní hry a šli se mrknout na vodopády (pár vyvolených). Takže takový lehárko po náročném dni :-)

Večer se hrála hračka: hledání papírků s namalovanejmá značkama významnejch turistickejch bodů v Krkonoších a jejich následné poznávání. Pak je vyhodnocena celovýpravová hra. Vyhrává Kubulův tým, druhý je Mášin tým a pak Kulecí tým. Pak si podle pořadí můžeme vybrat kartičky (ano, je jich několik druhů, jedna hezčí než druhá).

Pondělí 13. 4.

V pondělí se balí, uklízí chata a vyrážíme do Špindlu, kde navštívujeme místní cukrárny a obchody (co byste taky čekali, když s náma nebyl nikdo, kdo by nás omezoval:-). Na nádraží přicházíme jako první. Posléze dorazí sjezdaři – Vrápenec, Kotul, Kubula, Aha...

Paradoxně schází jen Kule, Hadi, Poštolka a Horácové.

Autobus je tu, Kule se všemi lístky nikde. Užůž nastupujem a kupujem nové lístky, když tu někdo zvolá: „Počkej, nekupuj to!“ Ano, již vidíme, proč bylo toto vyřčeno: z dálky přibíhá Kule a za ním Bobeš s Hypem. Tak několik lidí z našich řad vyráží pomoci ostatním s bágly. Není to však nic platné. Autobusák je pěkněj hnusák, nedbá na to, že nejsme všichni, zavírá dveře a zanechává venku Horáce, čekajícího na Mášu, Kubu, Honzu a Emilkku. A ještě k tomu platíme dvakrát tolik, protože Čočka stihla říct jaký lístky chceme, autobusák to tam zadal a to prý „už nejde stornovat!!!“ Aspoň že jsme stihli zachránit Kryšpína a Šeptu. Nakonec však zapomínáme na strasti a jedeme vstříc Praze. Na Čerňáku ještě kolečko a domů. (Kromě těch, co ještě čekají na Horáce a spol.)

P. S.: Je to zvláštní, ale Kule a spol. vyráží dříve než my. Měli v plánu jet lanovkou, ale nakonec to vzali celou dobu běžkově.

Po mnoha dohadách jsme dospěli k názoru, že tato skupina byla předjeta již nad chalupou. A to i přes cca půlhodinový nebo hodinový náskok. Tento byl však pouze zdánlivý, protože podle výpovědi ještě asi půl hodiny oxidovali kolem chalupy :-). Když se konečně dokopali k tomu, aby vyrazili, byl už i náš odchod na spadnutí a vzhledem k tomu, že jsme jeli jinou cestou než oni, bylo velice pravděpodobné, že budou předjeti.

Vyčerpávající výpověď podal Věšák

Každý si namaloval kraslici do soutěže

Šeptův zápis Velkého pátku

V pátek ráno jsme vyrazili na Luční boudu. Po výstupu ke studánce jsme si dali přestávku a poté jsme šli dál. Přes chatu Na Rozcestí jsme došli až na Výrovku, kde jsme si dali oběd skládající se z chleba (a samozřejmě pití – čaje). Potom jsme pokračovali do kopce (kde nám to hodně klouzalo) a z kopce na Luční boudu, kde jsme si odpočinuli a Kubula koupil megarohlíky. Zde se část naší skupiny oddělila a pokračovala ke Sněžce, zatímco já, Čoči a Honza jsme se vydali na zpáteční cestu. Od Výrovky jsme si cestu zkrátili kolem Rozcestí přes řídký porost kleče a pak jsme sjeli na Petrášku.

Šepta

Výstup na lyžařskou trasu, v pozadí Petráška

Velikonoční hory – Zelený čtvrtek

Na Zelený čtvrtek ráno (už si nepamatuji v kolik hodin) byl sraz na autobusovém nádraží Černý Most na nástupišti 2 (nebo 4?). Mělo nás být myslím dvacet, ale Vávra a Ahalbert to nestihli. Jeli jsme skoro 2¾ hodiny. V autobuse se nic zajímavého nestalo (tedy pro mě). Když jsem vystoupil ve Špindlerově Mlýně, tak jsem se polekal, že jsem v Praze zapomněl kaši – našťěstí ne. Kule a spol. (to jako i já) potom vyjeli lanovkou nahoru – Hyp už s běžkami, my ostatní bez nich – zatímco Maďál a další spol. to dali rovnou na běžkách. Nahore jsme si je my ostatní nandali a vyrazili jsme. Nic zvláštního se nedělo, kromě toho, že já a Kryšpín jsme už neměli jídlo a Hyp a Kule se zkoulovali. Když jsme jeli prudkým kopcem k Petrášce, tak se Kryšpín rozsekal a E-mailka zmrzla. Když přijeli ostatní, tak jsme možná hráli sání papírku anebo taky ne. Potom jsem si lehnul a ostatní tam asi ještě něco dělali.

Zapsal Bobeš

Jarní voda I. – Ohře

30. dubna – 3. května 2009

Letošní vody se podařilo vtěsnat do dvou prodloužených víkendů. První voda vyšla na 1. máje – Svátek práce.

Ve čtvrtek jsme se sešli kolem čtvrté hodiny odpolední na Smíchovském nádraží a vyrazili do Chebu. Odtud se pak přesouváme do Soosu. Poblíž této přírodní rezervace postavíme tropika, sníme poslední zbytky svačin a jdeme spát. Mezitím se dává na cestu druhá skupina ve složení: Krup, Maďál, Tatouch a Kubula s loděmi směr Tršnice. Cesta je poněkud zpožděna dopravou v Praze a dorážejí na místo až po půlnoci.

Ráno první skupina vyrazila do přírodní rezervace Soos, kde je sopečné (bahenní) pole a bývalý kaolinový lom. Krom toho je zde také úzkorozchodná železnice s nehlídanými vagónky, kde jsme se řádně vyblbli. Kolem jedenácté se tato skupina přesouvá za skupinou druhou do Tršnice.

V Tršnici rozdělujeme lodě, pádla, vesty, kanystry, háčky a vyplouváme na letošní první plavbu. Předešlou noc (a také pár nocí předešlých) vydatně pršelo a bylo to znát i na hladině řeky. Ta krásně tekla a k tomu

nám krásně svítilo slunce. První etapa řeky je plná meandrů a vrbiček, které nám jízdu lehce ztěžují. Ovšem ne tak jako vodákům, které potkáváme. Je to loď mluvící napůl česky a napůl anglicky. Jeli na lodi tři (abych to objasnil, tak jedna dívčina byla z Irska, jinoch byl z Čech a ta třetí byla tak nějak nezařaditelná) a cvakli se právě v těch nepřijemných vrbičkách, ve vodě byli zřejmě dlouho, protože když jsme přijeli, tak se klepali jak osiky. Loď jsme jim pomohli vytáhnout a vyslyšeli jejich žádost, zda by ta anglicky mluvící slečna nemohla jet s námi (měli jsme totiž asi čtyři singlaře) a to už Hroch (čerstvě ženatý) neváhal, vyšťípál Kryšpína z lodi a posadil si na háčka nově ulovenou slečnu. Po pěti minutách se opět cvakli, holt slečna byla nemotorná jak poleno a tak dál už pádloval jenom Hroch a slečna si v klídku vychutnávala krásu naší české přírody.

Po chvíli stavíme na oběd, jíme výbornou Mášinu pomazánku a pokračujeme v krajojždě. V Kynšperku nad Ohří se Hroch loučí se svojí novou známostí, ještě večer nám o ní celý bez sebe vypráví. Plavba ubíhá celkem rychle a kolem šesté začínáme hledat místo na spaní. Ještě než však místo nacházíme, se Kule stačí cvaknout. Prý to byla vina Honzíka, kotrčníka jiné lodi. Kdo stál za tím neštěstím, se už dnes asi nedozvíme.

◀ *Stonožka*

Místo na spaní nakonec nacházíme v Dasnici, hned naproti nádraží. Stavíme stany, děláme večeri – výbornou bramborovou kaši s uzeným. Večer Maďal, Horác a Hyp a zabrnkají na kytaru a jdeme spát. Nesmím zapomenout zmínit „rachot“, který nás po celou dobu naší plavby stíhá. Padají návrhy, že to je těžba v dole a jiné, po příjezdu do Prahy však zjišťujeme, že to byl jakýsi CzechTec v nedaleké Květné.

Ráno se probouzíme do opět slunečného počasí, dáváme si záviny, maskujeme tábořiště a vyrážíme. Na programu dnešního dne je prohlídka hradu Loket. Ještě než dorážíme do Loktu, sbíráme nějaké dřevo na večer, protože spát budeme muset v kempu na konci Loktu. Do Loktu připlouváme někdy kolem čtvrté odpoledne, loď přivazujeme pod hradem a vyrážíme na hrad. Hrad Loket byl založen již ve 12. století králem Vladislavem II., hrad je znám tím, že zde nějakou dobu pobýval sám Karel IV., a také nejstarší rotundou v Čechách.

Hon za Petrou. Foto z II. vody.

V kempu kotvíme kolem šesté večer a stavíme stany, dokonce se nám podaří postavit trojtropiko. Vaříme večeri – výborné milánko, večerní program je obdobný jako předešlé noci.

Dalšího dne ráno se probouzíme opět do krásného dne, platíme kempovné (60 Kč/osoba) a vyrážíme směr Karlovy Vary. Kotvíme už v Doubí kolem poledne. Loď necháváme na zahradě místních a vyrážíme na nádraží. Na nádraží mažeme oběd a pak jedeme vláčkem (soukromě německé společnosti) přes Bečov nad Teplou do Mariánských Lázní. Mezi Mariánskými Lázními a Stříbrem je však výluka, a tak tuto trasu absolvujeme autobusem. Ve Stříbře opět nasedáme na vlak, který nás doveze až do Prahy, ve vlaku děláme kolečko, někdo totiž vystupuje na Smíchově, někdo na Hlavním. Akce se zdařila, nikdo si nic neudělal a domů jsme přijeli opáleni s krásnými zážitky.

Kubula

Jarní voda II. – Ohře Karlovy Vary – Klášterec n. Ohří

8. – 10. května 2009

Pátek. Odjezd v 7.00 do Karlových Varů. Stihli to všichni. Cesta Žlutým byla pohodlná, i když film nepoužitelný, stejně jako sluchátka.

Vystoupili jsme na terminálu a kousek odtamtud jsme sedli na bus, který nás dopravil do Doubí.

Za mostem už na zahradě čekaly loď. Převlíkli jsme se. Hadům se zalíbily Pepinovy a Šariny vodní pistolky. Pepinovi se podařilo dva útočníky zneškodnit (jeden z nich se potom držel za hlavu a druhý byl pořádně mokrá). Mezitím dorazili Pytlíci s Maďalem, kteří šli pěšky a ušetřili dvacku.

Vypluli jsme. První jez, co nás potkal, se musel přenášet. Druhý jsme sjeli. Já s Kačkou jsme měly docela namále. No ale jinak se nic nedělo, až do chvíle před přistáním v kempu se nikdo necvakl. Ale potom... Svítalo totiž sluníčko. Nevím, kdo si začal, ale vodní bitka to byla pořádná. Odnegli to všichni. (Kromě těch, kteří se zbaběle schovávali na břehu.)

Vyndali jsme loďáky a Pytlíci, Čocka a Tatouch se jali dovádět s loďemi v Hubertusu. Kule to samozřejmě dokumentoval.

A jak se to vyvíjelo: Pepin: „...po několikerém marném pokusu vyjet proti proudu alespoň o pár metrů jsme se já a Mat jali naše loď nahoru vykonit. Mat se snažil s lodí (pozn.: tmavě modrou vertexkou) objet kámen, ale jak jí vyšoupl kolem něj, tak byla bokem proti proudu, ten se do ní opřel a nevím přesně, jak se to stalo, ale najednou byla na boku a nabírala vodu. Jak nabrala, tak ztěžkla a proud jí strhl dolů, Mat jí chvíli držel, ale po pár vteřinách se mu vyšklubla.“

Já jsem svou loď zastrčil do takové malé zátočky a běžel jsem s Matem dolů pod přeje. Viděli jsme jen, jak z nich kánoe vyjela, chvíli ještě vystrkovala z vody bok a pak zmizel i ten. Tak jsme stáli a koukali, jestli ji neuvidíme, a v tu chvíli slyším: „Pepine, jede ti loď!“ a já čučím a vidím, jak moje loď naprosto na jedničku sa-

ma sjíždí Hubertus... No tak jsem skočil do vody, potkal se s ní vprostřed koryta, nalodil se a společně z Tatouchem jsme zahájili pátrání po Matově lodi. Chvilí jsme jeli a vždycky jsme viděli, jak někde z vody vykouklo proních pár centimetrů špičky. Když vykoukla poněkolkáté, tak jí Tatouch stihl chytit za koně. Pak už dojel i Maďal s Kulem a společně jsme loď dotáhli ke břehu a tam ho vylili...“ (stojí za připomenutí, že sesterskou loď zlomil před více než deseti lety právě na Hubertusu Alfons a dodnes ji neopravil – pozn. ed.)

Když už byli všichni dostatečně utahaní (a taky vykoupání), rozhodly jsme se my Ještěrky postavit tropiko. Nacpaly jsme se k ostatním a vznikla hvězdice. Cizí lidi naši společnou stavbu docela obdivovali.

Hadi a Poštolky nebyli ještě dost uavení, a tak mezi sebou vedli rozsáhlé šiškové bitvy. Svízel-Štěpán někde v běhu vytrousil mobil. Pátrali všichni, ale bez výsledku.

K večeri byla brkaše. Z klubovny, samozřejmě, a povinně. (Ale snad už jí tam moc nezbyvá. Jen pár kilo.) Někdo z Pytlíků vtipně poznamenal, že chuť jídla může být buď slaná, sladká, hořká,... nebo oddílová. Brkaše prý chutnala silně oddílově. Není se tedy čemu divit, když naši skupině ještě téměř celý kotlík zbyl.

Maďal vytáhl kytaru. Kule ukradl od velkého ohniště lavičku. Moc jsme si ale neposeděli, začalo pršet. Chvilí se pak hrálo u nás v 4tropiku. Taky jsme zjistily, že provázek, visící z díry na tyčku v tropiku,

opravdu funguje jako knot. Nic příjemného, musely jsme ho uříznout.

Sobota

Hadi nás budí už asi v 8. Hned po snídani a nalodění jsme si užili Hubertus. Nikdo se necvak.

Tak si tak plaveme, potkáme pár peřejí... Kule najednou zajíždí kamsi ke břehu. Vytahuje z vody cosi fialového. Plastová přepravka! Neporušená! To se hodí.. Kule ji nakládá do lodi. Ani Maďal za chvíli nepluje s prázdnou. Dnešní den bude holt ve znamení objevů. Maďal taky staví v nějakém křoví... a tahá z vody něco... má to čtyři nohy a oprýskaný bílý nátěr. Židle! To je úžasný, co všechno se dá ve vodě najít. Maďal svůj úlovek umístil dozadu do lodi a hned byla na světě zvýšená kotrč. Měl prý sice horší stabilitu, ale aspoň taky dobrý výhled. No a Maďal se stejně necvaká. Pro ostatní kolemjedoucí to byla docela podivná.

Ale kdybychom uspořádali soutěž o největší úlovek, vyhrál by Pepin. Někde pod jezem totiž objevil surf. Špička byla zlomená a nabírala vodu, takže to fungovalo spíš jako ponorka, ale jinak to bylo docela použitelné plavidlo. Pepin na surfu dokonce sjížděl všechny peřeje.

Na oběd jsme zastavili na trávě u cesty. Ve smrčích tam na nás čekal další nález. Mobil. Bateria byla ještě v pohodě, takže jsme v seznamu našli „mama“ a napsali z mýho mobilu sms. Za chvíli mi číslo volalo zpátky. „Máma“ nám sdělila, že kluk přišel v hrozném stavu a že teď spí. Až se vzbudí, tak ho do recepce pošle. (Nechali jsme mobil v restauraci – poslali jsme ho tam po nějakých lidech, tak snad ho doručili.) Kdo ví, co mladej vyváděl...

Maďal se dal do oškrabávání laku ze židle. Kolem něho se vytvořil kroužek. Všichni stáli a se zaujetím ho pozorovali. Nikdo netušil, co je na oškrabávání židle tak zajímavého, ale stejně tam všichni stáli a zírali.

Pak jsme taky lechtali Čočku. Mně se to moc nevyplatilo, protože vzápětí zlo-

tali mě. Potom dováděli Hadi a Čočka na surfu. Čočka tam lezla oblečená v domněnání, že nespadne. Její domněnka byla bohužel špatná. Mohla se pak utěšovat, že jí zůstala aspoň suchá hlava.

Projeli jsme Radošovem a čekal nás Velichov. Na Velichovkách nás to pořádně zhouplo. Hlavně Pepin na surfu si to musel užít. A pak konečně naše chata. Měli jsme štěstí, byla tu naše teta. (Mně se totiž povedlo doma zapomenout oboje klíče od chaty.) Nabrali jsme vodu, rozloučili se a hurá dál. Pak nás čekaly ještě peřeje u mlýna a následně jsme zakotvili. Na horším místě jsem ještě netábořila. Teda což o to, nahore byl výhled nádherný a měkká tráva, ale nejdřív jsme se museli probít kopřivovým polem a vyškrábat se kolmým svahem, který se nám bortil pod nohama a samozřejmě byl taky plný kopřiv a navíc ostružin. Obzvláště tahat nahoru loďáky a kanystry (a Poštolky) byla opravdu lahůdka.

K večeri bylo (jak jinak) výborné miláno. Ještěrky, Pepin, Věšák, Mat a možná ještě někdo se rozhodli, že budou spát pod širákem. Krásně se nám spalo, ale asi jen hodinu. Pak nás vzbudili, že začlo lejt. Ale pořádně. Rozespale jsme uprchli do trojtrpíka.

Neděle

Gabča nám přes noc sjela z kopečka (na rozdíl od nás totiž ležela hlavou dolů) a probudila se až kdesi u našich nohou. Ještě než jsme začali balit, snědli jsme müsli a oslizli Kulemu jeho tyčku šnekem.

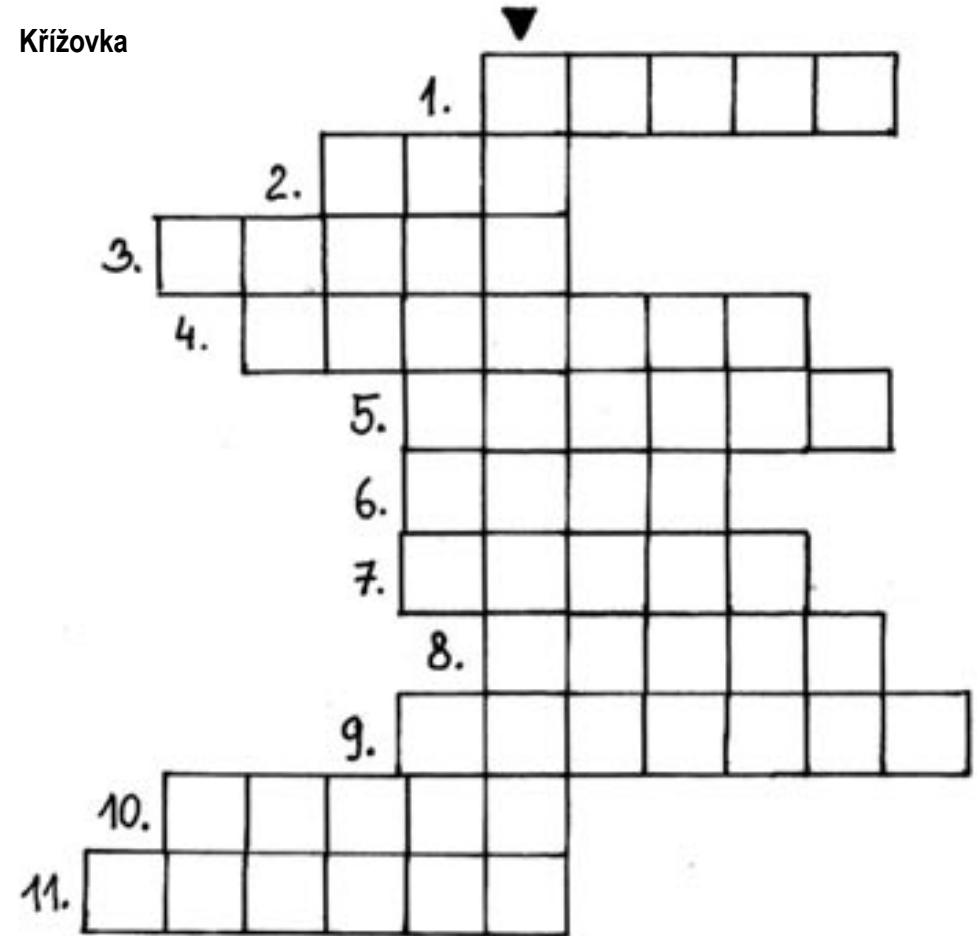
Jinak se nic moc zvláštního nedělo, jelo se, magoři se střídali na surfu... Pak nás čekal ještě jeden zajímavý jez... Dal se blbě přenášet, tak Maďal zajel k tomu betonu, co odděluje šlajsnu. Málem ho to ale do šlajsny strhlo, nic příjemného. My jsme jeden po druhém pomalu připlouvali a Maďal nás chytil. Opravdu to hodně táhlo doleva, br, ještě, že tam ten Maďal byl... Všem se to ale nakonec podařilo zkonit (teda skonit...:)), nikdo se nevykoupal.

Poslední jez před přistáním byl nechutnej. Museli jsme loď tahat kolem naplave-

ného humusu. Dřevo, petky, boty, odpadky, všechno shnilý na jedný hromadě. Šlapali jsme v páchnoucím bahně... (ale zase se tam daly najít zajímavý věci...) Pepin tu musel nechat své žluté plavidlo.

No a to už je vlastně závěr naší cesty... Klášterec. S autem pro loď přijel Hroch. Dali jsme si oběd a šli na vlak. Bylo narváno, takže Maďalova židlička byla docela vítaná (i pro cizí lidi). A potom... (pro někoho „hurá“, pro někoho „ach jo“) Praha.

Křížovka

1. Kolik měl Maďalův úlovek nohou?
2. Topič lodí
3. Co měla Tatouchova skupina k brkaši?
4. Ne příliš oblíbená kytky, se kterou jsme se v hojném množství setkali na druhém tábořišti
5. Největší ztrácač (ne přezdívkou)
6. Kdo přijel vyzvednout loď?
7. Kdo se vykoupal oblečený při dovádění na surfu?
8. Kdo ulovil největší úlovek?
9. Barva Kuleho úlovku
10. Topič laviček
11. Sobotní večere?

Mnoho vody uplynulo od posledního vydání našeho obšastníku. Pokusme se alespoň v tomto shrnutí připomenout i ty akce a události, které byly za tu dobu zapomenuty a do tohoto čísla se vůbec nedostaly. ••• Jarní vody v roce 2008 proběhly nezvykle v dvou končinách od sebe velmi vzdálených. Poděkování patří panu Ahalbertovi, který převezl lodě z Ploučnice až na Otavu, abychom mohli vyuchtat severočeské nivy a meandry i šumavské přeje. ••• Sraz byl na starodávném tábořišti U Pstruha, přijel se na nás podívat dokonce i Angličan Alphons. Ovšem vzápětí zmizel nazpět a dodnes se nevrátil. Poprvé s námi jel i malý Honzík, tou dobou necelý půlrok star. ••• Počátkem července ztroskotala posádka škuneru Chrt na rozezklaném pobřeží Chairmanova ostrova poblíž Malčic. S nezlomnou houževnatostí a obětavostí sobě vlastní však mladí trouzčníci přežili, oděni v pruhované trička, všechna utrpení a strádání. Např. sírovací hru Enigma, lov lam, opékání kebabu a tak podobně... ••• Puťák se konal v rumunských pohorích Sureanu a Parang. Skupina horalů byla nad očekávání početná, neboť se k hlavní skupině připojili i špatníci, kteří původně měli jet samostatně. Výpravu provázelo nehorázné horké, až nehorské počasí. Jednotliví účastníci se střídali v psaní deníků, aby byl tento následně zabordelen nejmenovaným Hrochem. V půli roku 2009 však vyplaval, a tak se na zápis můžete těšit v některém z dalších ŠUPů. ••• S novým školním rokem započala činnost přípravka, později přezvaná na Hrabošata. Jejím cílem je připravit děti a jejich rodiče na všechny útrapy, strádání a traumata, která s námi v budoucnu prožijí. ••• Na podzim jsme spluli Vltavu z Vyšáku do Boršova s přestupem v Krumlově. Byla zima jak v morně, a tak jsme si udělali z kánoe vanu s horkou vodou. ••• Sraz proběhl v Kácově, soutěž o kost vyhrály Ještěčky se svým multichodovým pokrmem. Pytlíci přijeli na kole, ale šlapat zpět už se jim nechťelo. ••• Podzimák se konal na Provodíně v mlžném podzimním počasí. Však jsme také přelézali Mlžné hory a hledali kouzelný prsten. Zapojili jsme se do akce Plot, jejímž cílem je ochránit zahrada a sad kolem samoty proti nájezdům krav. ••• Volno okolo 17. listopadu jsme strávili na bývalé faře v Borku, stručně by se hlavní činnosti daly shrnout jako rubání zkamenělin a budování střechy. Zkoušeli jsme ovšem i pouštět draky a jiné kratochvíle, to dá rozum. ••• Trasa Pražské stovky se vinula z chmelařských oblastí u Rakovníka přes Džbán a Lány až na Zlíchov. Hi-tech Vrápenec si půjčil GPS, takže jsme mohli neustále sledovat přesné údaje o postupu, žádné odečítání z map. ••• Guláš Mikuláš a předcházející Kec se nesly v duchu mafiánském. V roli kladásů z FBI jsme se snažili nenápadně proniknout do gangsterských sfér při okružní plavbě parníkem La Luciana po Michiganském jezeře. Posílnění gulášem, odhalili jsme

šťastně na kánojo-parníku účetní doklady usvědčující padouchy z padoušství. ••• Na vánočním přemyslovském Kecu zvítězil v napínavém volebním klání Kubula. Zkostnatělý přemyslovský úřad ožije mladými názory a čerstvým větrem. U stromku na Poradní skále byl slavnostně předán přemyslovský kámen, ještě než jsme se nadšeně vrhli rozebírat obrovskou hromadu dárků. ••• I přes nepřiznivou sněhovou situaci jsme si po Vánocích dobře zaběžkovali i, ovšem dali jsme vydělat Českým drahám při takřka každodenním dojíždění z Libinského sedla do vyšších partií Šumavy. Když jsme zrovna neběžkovali, hráli jsme na rybnice curling. Provázelo nás nádherné mrazivé slunečné počasí a neustálé příjezdění a odjíždění návštěv. Mezi ně patřil i Ahalbert, který na zimák přijel až ze studií v Belgii. ••• Mafiánskou tematiku jsme oprášili i během lednové meziúředlové hry v Praze. Tentokrát hráči vystupovali v roli gangsterů, snažících se získat československé občanství. ••• Pololetky v Desné jde jako obvykle popsat stručně: Běžky a ping-pong. Viz Hýptův zápis v tomto ŠUPu ;-) ••• Přesně v den rovnodennosti jsme vyrazili utopit Morany a otevřít studánky, tentokrát k Sázavě. Symbolické i astronomické ukončení zimy nám však nezabránilo ještě později vyrazit na několik lyžařských výprav, je přece nezodpovědné nechat závěje na hřebenech hor bez užitku rozťat. ••• Termín zimního puťáku se neustále upravoval a posouval tak, aby vyhovoval Vrápencovi, ač nakonec příliš nevyhovoval ostatním. A těsně před odjezdem z Vrápence vzpomněl, že má ve škole zkoušku, a nejel, co byste tomu rekli. Nepočetná skupina horalů nakonec překonala na běžkách Šumavu z Nýrska do Stožce. ••• Velikonoce jsme oslavili opět na Petrášce, užívali jsme si jarní běžkování v tričku a lenošení na ostrůvčích žluté trávy, které v takřka letním slunci rostly před očima. Po večerech jsme četli Carovnou zimu (Mumínky) a malovali kraslice. Po směru hodinových ručiček jsme oběhli hrěbeny a trochu si zpestřili odjezd neúspěšným dobíháním autobusu. ••• Anička s Hrochem se společně navzájem rozhodli oženit a vdát a úspěšně to provedli jednoho dubnového rána na Zlíchově. U toho jsme samozřejmě nemohli chybět. ••• Návštěvou rezervace SOOS s muzeem pravěku a průmyslovou drázkou začalo naše jarní splutí řeky Ohře. Nebyla nouze o cvaknutí a jiná vodácká dobrodružství, však také bylo krásné počasí. S návštěvou hradu Lokte jsme dojeli do Varů a další týden pokračovali až do Klásterce. Na Hubertusu se Mat pokusil utopit sesterskou loď té pověsné Alfonsovy, jaká náhoda. Tábořiště pod Vojkovicemi bylo zpestřeno horolezeckým výstupem, odměnou nám byl krásný výhled. Mimochodem, Alfonsova loď z Hubertusu stále čeká v loděnici na opravu;-)

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!